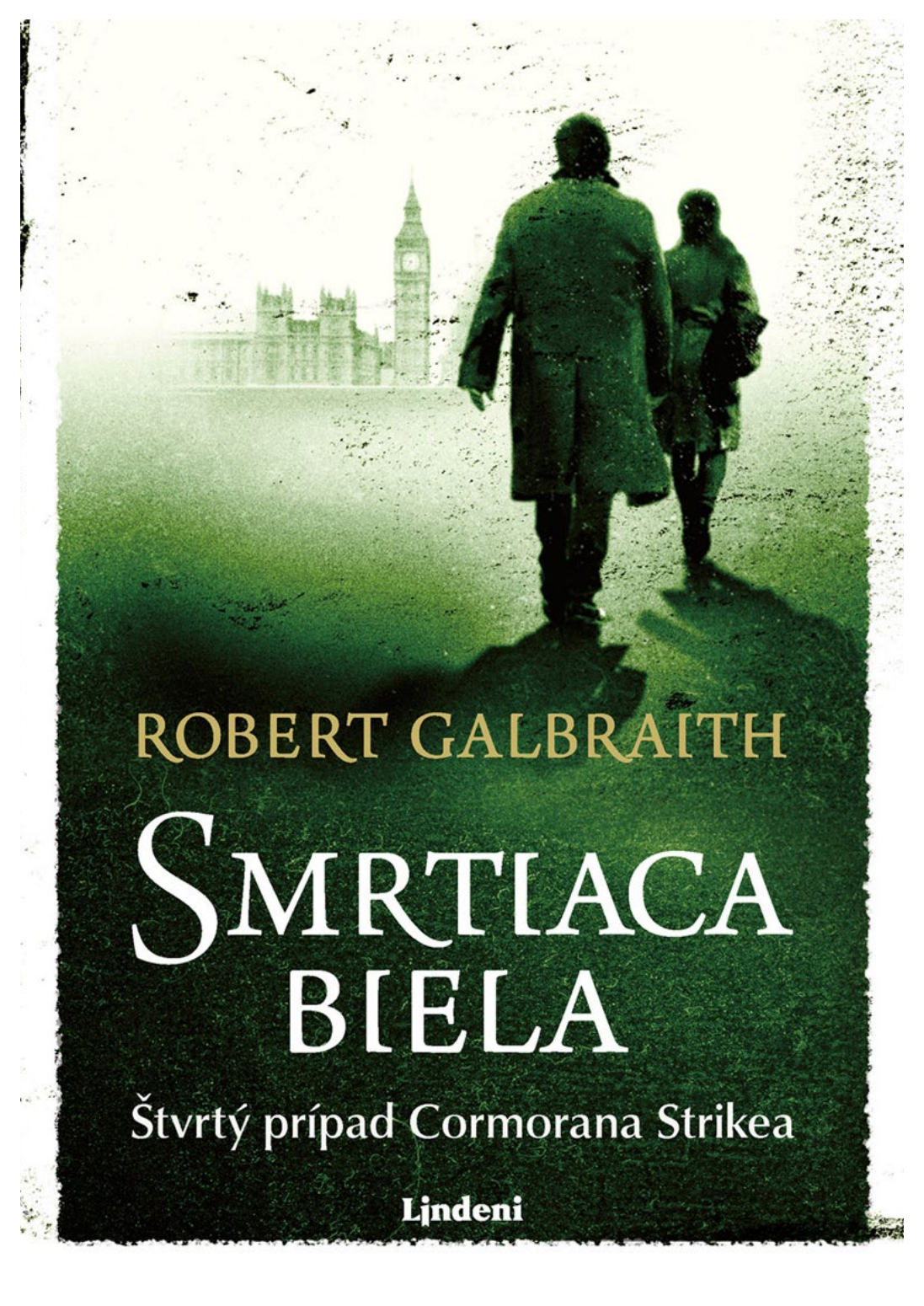


The background of the cover is a dark, textured green. At the top, there is a faint, light-colored illustration of two people in long coats walking away from the viewer on a path. In the distance, the silhouette of the Big Ben clock tower and the Houses of Parliament is visible against a lighter sky.

ROBERT GALBRAITH

# SMRTLACA BIELA

Štvrtý prípad Cormorana Strikea

Lindeni

# Smrtiaca biela

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
**www.lindeni.sk**  
**www.albatrosmedia.sk**

## Ljndeni

**Robert Galbraith**  
**Smrtiaca biela – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

ROBERT GALBRAITH

# SMRTIACA BIELA

Preložila Diana Ghaniová

**Ljndeni**



*Venujem Di a Rogerovi  
a pamiatke na milého bieleho Spikea*



# Prológ

*Šťastie, – drahá Rebekka, – šťastie, to je predovšetkým  
a hlavne tichý, radostný, bezpečný pocit nevinnosti.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Keby tie labute plávali po tmavozelenej hladine jazera bok po boku, táto fotka by sa mohla stať korunným klenotom v kariére svadobného fotografa.

Zdráhal sa požiadať novomanželov, aby sa posunuli, lebo tlmené svetlo pod korunami stromov premenilo nevestu s rozpustenými medovými kučerami na preraffaelistického anjela a zdôraznilo výrazné lícne kosti jej manžela.

Už si nepamätal, kedy si jeho služby naposledy objednala taká pekná dvojica. Pri novomanželoch Cunliffovcoch sa nemusel uchyľovať k taktickým trikom. Dámu nebolo treba fotiť zo správneho uhla, aby jej nebolo vidieť tukové záhyby na chrbte (práve naopak, zdala sa mu trochu vychudnutá, čo však bude na fotkách vyzeráť dobre). Pána nebolo treba žiadať, aby sa skúsil usmiať „so zatvorenými ústami“, lebo pán Cunliffe mal rovné biele zuby. Jediné, čo bolo treba zakryť a čo sa bude dať z fotiek poľahky vymazať, bola nepekná jazva na nevestinom predlaktí: zapálená, purpurová, s viditeľnými stopami po stehoch.

Keď ráno prišiel do domu nevestiných rodičov, skrývala ju pod elasticou ortézou, takže ho dosť zaskočilo, keď si ju pred fotením stiahla. Dokonca mu zišlo na um, či sa pred svadbou nepokúsila zabiť. Videl už naozaj všetko. Po dvadsiatich rokoch v hre sa tomu nedalo vyhnúť.

„Zaútočili na mňa,“ vysvetlila mu pred dvoma hodinami pani Cunliffová, vtedy ešte Robin Ellacottová. Fotograf bol precitlivý človek. Potlačil predstavu ocele, ktorá sa vnára do mäkkej svetlej pokožky. Našťastie sa nepekčná jazva teraz skrývala v tieni kytice krémových ruží v náručí pani Cunliffovej.

Labute, prekliate labute. Neprekázalo by mu, keby obe zmizli z dohľadu, no jedna sa v pozadí ustavične ponárala do vody, takže zo stredu jazera trčal len jej našuchorený zadok pripomínajúci páperový ľadovec. Pohybom narúšala hladinu vody, takže jej digitálne odstránenie bude oveľa zložitejšie, ako si myslí mladý pán Cunliffe, ktorý už stihol navrhnúť toto riešenie. Druhá labuť sa celý čas držala pri brehu: bola pôvabná, pokojná a odhodlane zostávala mimo záberu.

„Hotovo?“ vyhlíkla očividne netrpezlivo nevesta.

„Vyzeráš úžasne, kvetinka,“ ozval sa spoza fotografa ženíchov otec Geoffrey. Už teraz pôsobil pripito. Rodičia oboch novomanželov, svedok a družičky sledovali fotenie z tieňa neďalekých stromov. Najmenšia družička bola ešte batola. Pred chvíľou jej zakázali hádzať kamienky do jazera a teraz fňukala pri matke, ktorá sa jej ustavične prihovárala otravným šepotom.

„Hotovo?“ zopakovala Robin, nevšímajúc si svokra.

„Takmer,“ zaklamal fotograf. „Obráťte sa trocha viac k nemu, prosím, Robin. Presne tak. Pekný veľký úsmev. Veľký úsmev – teraz!“

Medzi novomanželmi vládlo napätie, ktoré sa nedalo pripísať iba ťažkostiam s týmto záberom. Fotografovi na tom nezáležalo. Nebol predsa manželský poradca. Zažil aj dvojice, ktoré na seba začali vrieskať, kým kontroloval expozimeter. Jedna nevesta utiekla z vlastnej svadobnej hostiny. Ešte vždy zabával priateľov záberom z roku 1998, na ktorom dal ženích hlavičku svojmu svedkovi.

Cunliffovci boli síce pekný pár, ale nedával im veľké šance. Tá dlhá jazva na nevestinej ruke ho od nej od začiatku odrádzala. Pripadala mu zlovestná a nechutná.

„Vykašlime sa na to,“ vyhlásil odrazu ženích a pustil Robin. „Fotiek máme dosť, nie?“

„Počkajte, počkajte, blíži sa druhá!“ vyhrkol podráždene fotograf.

Len čo Matthew pustil Robin, vzdialenejšia labuť začala plávať od brehu križom cez tmavozelené jazero.

„Človek by si myslel, že to tie labute robia naschvál, čo, Linda?“ Geoffrey sa so smiechom prihovoril nevestinej matke Linde. „Prekliate potvory.“

„To je fuk.“ Robin si nadvihla dlhú sukňu, aby si ju nepostúpala topánkami na trocha prinízkom podpätku. „Určite máme aspoň niečo.“ Vyšla spomedzi stromov na pražiacie slnko a vykročila po trávniku k zámočku zo sedemnásteho storočia, kde sa už zhromaždila väčšina svadobných hostí, ktorí popíjali šampanské a obdivovali okolie hotela.

„Asi ju bolí ruka,“ povedala nevestina matka ženíchovmu otcovi.

*Blbosť*, pomyslel si fotograf s istou dávkou chladného uspokojenia. *Pohádali sa v aute.*

Pri odchode z kostola pod spíškou konfiet pôsobila dvojica pomerne šťastne, no po príchode do vidieckeho hotela sa obaja tvárili meravo, akoby ledva potláčali zlosť.

„Bude v pohode. Potrebuje len za pohárik,“ odvetil prívetivo Geoffrey. „Choď jej robiť spoločnosť, Matt.“

Matthew už stihol vykročiť za svojou nevestou, ktorá na ihličkových podpätkoch kráčala po trávniku, takže ju poľahky dobehol. Zvyšní hostia ich nasledovali. Mätovozelené šifónové šaty družičiek povievali v horúcom vánku.

„Robin, musíme sa pozhovárať.“

„Počúvam.“

„Počkaj chvíľu, dobre?“

„Ak zastanem, dobehne nás celá rodina.“

Matthew sa obzrel. Mala pravdu.

„Robin...“

„*Nedotýkaj sa mojej ruky!*“

Rana jej v horúčave pulzovala. Robin túžila nájsť športovú tašku, v ktorej sa skrývala pevná elastická ochranná ortéza, ibaže sa určite nachádza

mimo dosahu niekde v novomanželskom apartmáne, nech už bol kdekoľvek.

Blížili sa k hosťom zhromaždeným v tieni hotela. Ženy sa dali od seba navzájom odlíšiť ľahko. Matthewova teta Sue mala na hlave široký sýto-modrý klobúk, Robinina švagrína Jenny zasa príšerný výtvar zo žltých piepok. Muži v tmavých oblekoch vyzerali rovnako. Z diaľky sa nedalo určiť, či je medzi nimi aj Cormoran Strike.

„Stoj,“ vyhrkol Matthew, keď predbehli ostatných členov rodiny, ktorí prispôbili tempo jeho maličkaj neteri.

Robin zastala.

„Bol som prekvapený, keď som ho uvidel. O nič viac nejde,“ začal opatrne.

„Podľa teba som zrejme vedela, že vtrhne dnu v polovici obradu a zhoď kvety,“ povedala Robin.

Matthew by sa cez tú odpoveď možno aj preniesol, keby sa pritom nesažila potlačiť úsmev. Nezabudol, aká radosť sa zračila na Robininej tvári, keď jej bývalý šéf narušil svadobný obrad. Uvažoval, či jej raz odpustí, že svoje „áno“ nepredniesla s pohľadom upretým na svojho novomanžela, ale na mohutnú, nepeknú a neupravenú postavu Cormorana Strikea. Všetci zhromaždení hostia určite videli, ako sa naňho usmiala.

Rodinní príslušníci ich opäť dobiehali. Matthew jemne chytil Robin za rameno niekoľko centimetrov nad reznou ranou a potiahol ju za sebou. Vykročila dobrovoľne, ale mal podozrenie, že len preto, lebo mala nádej, že sa blíži ku Strikeovi.

„V aute som ti povedal, že ak chceš preňho ďalej pracovať...“

„... tak som sprostá,“ dopovedala Robin.

Muži zhromaždení na terase sa už od seba dali odlíšiť, ale Strikea medzi nimi nevidela. Bol vysoký. Zbadala by ho aj medzi svojimi bratmi a strýkmi, ktorí mali všetci vyše metra osemdesiat. Dobrá nálada spojená so Strikeovým príchodom ju opustila tak rýchlo, ako sa premočené vtáčatko zrúti na zem. Určite odišiel hneď po obrade. Nenastúpil do autobusu smerujúceho do hotela. Jeho náhly príchod bol prejavom dobrej vôle, ale

ničím iným. Neprišiel, lebo ju chcel znova prijať do práce. Chcel jej len zablahoželať k novému životu.

„Počúvaj ma,“ pokračoval vrúcnejšie Matthew. Vedela, že aj on pohľadom preletel dav, nezbadal v ňom Strikea a došiel k rovnakému záveru. „V aute som sa ti snažil povedať, že je na tebe, čo budeš robiť, Robin. Keby chcel – ak ťa chce prijať späť... Len som sa o teba bál, kristepane. Práca preňho nebola ktovieako bezpečná, no nie?“

„Nie, nebola.“ Robinina rezná rana pulzovala. „Nebola bezpečná.“

Obrátila sa k rodičom a zvyšným príbuzným a počkala, kým ich dobehnú. V nose ju šteklika sladkastá vôňa rozhorúčenej trávy. Slnko jej pieklo na odhalené plecia.

„Chceš ísť za tetou Robin?“ Matthewova sestra sa prihovárala malej Grace, ktorá poslušne schmatla nevestu za zranenú ruku a zavesila sa na ňu. Robin skríkla od bolesti.

„Ach, prepáč, Robin... Gracie, pusť ju...“

„Šampanské!“ zvolal Geoffrey, objal Robin okolo pliec a nasmeroval ju k dychtivému davu.

Pánska toaleta voňala čistotou, čo sa podľa Strikea v tomto luxusnom vidieckom hoteli dalo čakať. Mrzelo ho, že si do chladnej tichej záchodovej kabínky nemohol vziať pohár piva, no tým by len posilnil dojem, že je nejaký pochybný alkoholik, ktorého prepustili z väzenia, aby mohol ísť na svadobnú hostinu. Zamestnanci hotela aj bez toho prijali jeho tvrdenie, že je jedným z hostí na svadbe Matthewa Cunliffa a Robin Ellacottovej, so zle skrývanou nedôverou.

Aj nezranený Strike pôsobil na druhých odstrašujúco, keďže bol mohutný, zachmúrený, ustavične sa tváril namosúrene a pripomínal boxera. Dnes vyzeral, akoby práve vyliezol z ringu. Nos mal zlomený, purpurový a opuchnutý na dvojnásobok zvyčajnej veľkosti, na oboch očiach monokle a jedno ucho zapálené a posiate čerstvými čiernymi stehmi. Aspoňže rezná rana na dlani sa skrývala pod obvazy. Najlepší oblek mal pokrčený a fľakatý od vína, odkedy ho mal naposledy na sebe. Na jeho výzore sa dalo

pochváliť azda len to, že sa mu pred odchodom do Yorkshiru podarilo schmatnúť dve rovnaké topánky.

Zazíval, zatvoril boľavé oči a hlavou sa na chvíľu oprel o studenú de-liacu priečku. Bol taký unavený, že by poľahky zaspal aj tu, sediac na zá-chode. Potreboval však nájsť Robin a požiadať ju – nie, poprosiť ju, ak to inak nepôjde –, aby mu odpustila, že ju vyhodil, a vrátila sa do práce. Keď sa im v kostole stretli pohľady, mal pocit, že jej z očí vyčítal radosť. Keď s Matthewom prechádzali okolo neho cestou von, usmiala sa naňho, a tak náhlivo vykročil naspäť krížom cez cintorín a požiadal kamaráta Kri-váka, ktorý teraz spal v požičanom mercedese na parkovisku, aby šiel za minibusmi na svadobnú hostinu.

Strike netúžil zdržiavať sa jedlom a príhovormi, keďže neodpovedal na pozvánku, ktorú dostal, ešte skôr ako Robin prepustil. Chcel sa s ňou len chvíľu pohovárať, no zatiaľ sa mu to nepodarilo. Už zabudol, ako to cho-dí na svadbách. Keď ju hľadal na preplnenej terase, s neprijemným poci-tom zistil, že sa stal stredobodom pozornosti stovky párov zvedavých očí. Odmietol šampanské, lebo ho nemal rád, utiahol sa do baru a objednal si pivo. Nasledoval ho tmavovlasý mladý muž, ktorý sa ústami a čelom po-nášal na Robin, a v tesnom závese za ním aj skupinka mladých ľudí. Všetci očividne ledva potláčali vzrušenie.

„Vy ste Strike, však?“ opýtal sa mladík.

Detektív prisvedčil.

„Martin Ellacott,“ predstavil sa ten druhý. „Robinin brat.“

„Teší ma,“ prehodil Strike a zdvihol obviazanú ruku, aby dal najavo, že mu ju nemôže bezbolestne podať. „Neviete, kde je?“

„Fotí sa,“ odvetil Martin a ukázal na iPhone vo svojej druhej ruke. „Ste v správach. Chytili ste Shacklewellského Rozparovača.“

„Aha,“ zahundral Strike. „Hej.“

Napriek čerstvým rezným ranám na dlani a uchu mal pocit, akoby sa násilné udalosti spred dvanástich hodín stali veľmi dávno. Rozdiel medzi spustnutým úkrytom, kde zahnal vraha do kúta, a týmto štvorhviezdičko-vým hotelom, bol taký veľký, až mal pocit, akoby išlo o dve oddelené reality.

K baru podišla žena s tyrkysovým fascinátorom, ktorý sa jej natríasal na platinových vlasoch. Aj ona mala v ruke mobil, pohľadom si premeriavala živého Strikea od hlavy po päty a očividne ho porovnávala s fotografiou na displeji.

„Sorry, musím si odskočiť,“ povedal Strike Martinovi a vytratil sa, skôr ako k nemu stihol podísť niekto iný. Po krátkom rozhovore s podozrievavými zamestnancami hotela sa utiahol na toaletu.

Znova zazíval a pozrel na hodinky. Robin sa už určite dofotoграфovala. S bolestnou grimasou (lebo účinok liekov, čo mu dali v nemocnici, už dávno vyprchal) vstal, odsunul závoru na dverách a zamieril naspäť medzi zízajúcich cudzích ľudí.

Na konci prázdnej jedálne už bolo rozložené sláčikové kvarteto. Hudobníci začali hrať, zatiaľ čo novomanželia s rodinami sa postavili do radu, aby mohli prijímať gratulácie. Robin predpokladala, že s tým v istej chvíli počas svadobných príprav súhlasila. Zriekla sa toľkej zodpovednosti za priebeh dnešného dňa, že ju už viackrát prekvapila nejaká drobnosť. Napríklad zabudla, že sa dohodli na fotografovaní v hoteli namiesto kostola. Keby hneď po obrade neodfrčali v daimleri, možno by mala šancu pozhovárať sa so Strikeom a požiadať ho – nie, poprosiť ho, ak to inak nepôjde –, aby ju prijal naspäť. Ibaže detektív odišiel, skôr ako sa stihli porozprávať, a tak teraz uvažovala, či má dosť odvahy alebo pokory zavolať mu a požiadať o svoju prácu.

Miestnosť s dreveným obkladom, brokátovými závesmi a olejomaľbami v pozlátených rámoch jej po slnkom zaliatych záhradách pripadala tmavá. Vo vzduchu sa vznášala ťažká vôňa kvetov a na snehobielych obrusoch sa leskli poháre a príbory. Sláčikové kvarteto, ktoré sa v miestnosti pripomínajúcej vnútro drevenej škatuľky hlasno ozývalo, čoskoro prerušila vrava a smiech hostí kráčajúcich po schodoch na odpočívadlo. Už teraz mali v sebe dosť šampanského a piva.

„Tak teda poďme na to!“ zreval Geoffrey, ktorý si dnešný deň zjavne užíval viac ako ktokoľvek iný. „Začnime!“

Robin mala pocit, že keby ešte žila Matthewova matka, Geoffrey by si nedovolil dať voľný priechod svojej bujarosti. Nebohá pani Cunliffová ustavične krotila jeho nespútané prejavy nespokojnými pohľadmi a štučancami. Jej sestra Sue bola jednou z prvých v zástupe gratulantov. Vyžaroval z nej ľadový chlad, lebo chcela sedieť pri stole s novomanželmi a toto privilégium jej odopreli.

„Tak ako, Robin?“ prehodila a pobožkala vzdych pri nevestinom uchu.

Robin – smutná, sklamaná a s pocitom viny, že nie je šťastná – odrazu vycítila, ako veľmi ju táto žena, jej nová teta, neznáša.

„Nádherne šaty,“ poznamenala teta Sue, no pohľad už upierala na pekného Matthewa. „Škoda, že tvoja mama...“ začala, no vzápätí zavzlykala a zaborila si tvár do vreckovky, ktorú už držala v ruke.

Do miestnosti vchádzali ďalší priatelia a príbuzní: všetci im s úsmevom podávali ruky. Geoffrey ustavične zdržoval zástup gratulantov a do medvedieho objatia vtiahol každého, kto sa mu aktívne nebránil.

„Takže napokon prišiel,“ povedala Robinina obľúbená sesternica Katie. Šla by jej za družičku, keby nebola v poslednom mesiaci tehotenstva. Dnes mala termín pôrodu. Robin žasla, že ešte vie chodiť. Keď sa k nej naklonila a vtisla jej bozk, brucho mala tvrdé ako melón.

„Kto prišiel?“ opýtala sa Robin. Katie sa o krok posunula a objala Matthewa.

„Tvoj šéf. Strike. Martin ho pred chvíľou obťažoval v...“

„Tuším sedíš tamto, Katie.“ Matthew ju nasmeroval k stolu uprostred miestnosti. „Zrejme si chceš trochu oddýchnuť. V tejto horúčave je to určite náročné, však?“

Robin takmer nevnímala zopár ďalších hostí v zástupe. Neprítomne reagovala na ich blahoželanía a pohľad jej ustavične zabíchal k dverám, cez ktoré všetci vchádzali. Chcela Katie povedať, že Strike je predseda len tu v hoteli? Šiel za ňou z kostola? Vari sa každú chvíľu objaví? Kam sa ukryl? Hľadala ho všade: na terase, na chodbách, pri bare. Pocítila príval nádeje, ktorá však rýchlo opadla. Možno ho Martin, preslávený svojou netaktnosťou, odohnal preč. Potom si však pripomenula, že Strike predseda nie je taký

slaboch, a znova ju zaplavila nádej. No kým jej vnútorné ja balansovalo medzi očakávaním a strachom, nedokázala predstierať konvenčnejšie sva-  
dobné emócie a vedela, že Matthew to vníma a hnevá sa.

„Martin!“ vyhrkla veselo, keď sa objavil jej mladší brat, ktorý už mal v sebe prinajmenšom tri pívá, v spoločnosti svojich kamarátov.

„Tipujem, že ty to už vieš,“ zatiahol Martin, akoby to považoval za samozrejmosť. V ruke držal mobil. Predchádzajúcu noc prespal u kamaráta, lebo v jeho izbe ubytovali príbuzných z južného Anglicka.

„Čo viem?“

„Včera v noci chytil Shacklewellského Rozparovača.“

Martin jej ukázal displej, na ktorom svietil novinový článok. Pri zmienke o Rozparovačovej totožnosti zhĺkla. Na predlaktí jej pulzovala rezná rana, ktorú jej ten muž spôsobil.

„Je ešte tu?“ Robin sa prestala pretvarovať. „Strike. Povedal, že ostane, Mart?“

„Kristepane,“ zahundral Matthew.

„Prepáč.“ Martinovi neunikla jeho podráždenosť. „Zdržujem rad.“

Odšuchtal sa. Robin sa obrátila k Matthewovi a ako na termálnej snímke videla, ako z neho vyžaruje vina.

„Ty si to vedel,“ povedala a neprítomne podala ruku pratete, ktorá sa k nej naklonila v očakávaní, že ju pobožká.

„Čo som vedel?“ odsekol.

„Že Strike chytil...“

Jej pozornosť si však teraz vyžadoval Matthewov starý známy z univerzity a zároveň kolega Tom a jeho snúbenica Sarah. Robin nepočula v podstate ani slovo z toho, čo vpravil Tom. Ustavične upierala zrak na dvere v nádeji, že v nich uvidí Strikea.

„Vedel si to,“ zopakovala, len čo sa Tom a Sarah vzdialili. Opäť nastalo zdržanie. Geoffrey sa zarozprával s príbuzným z Kanady. „Však?“

„Ráno som v správach zachytil koniec reportáže,“ zamrmlal Matthew. Zadíval sa na dvere ponad Robinino plece a pohľad mu stvrdol. „A je tu. Želanie sa ti splnilo.“

Robin sa obrátila. Strike práve vošiel do miestnosti. Jedno oko v tvári porastenej hustým strniskom mal sivo-purpurové, ucho opuchnuté a zašité. Keď sa im pohľady stretli, zdvihol obviazanú ruku a pokúsil sa o žalostný úsmev, no hneď sa strhol.

„Robin,“ ozval sa Matthew. „Počuj, musím...“

„O chvíľu,“ prerušila ho s veselosťou, ktorá jej celý deň nápadne chýbala.

„Skôr ako sa s ním pohováraš, musím ti povedať...“

„Matt, prosím ťa, nepočká to?“

Nikto z rodiny nechcel zdržiavať detektíva, ktorý vzhľadom na svoje zranenie nemohol nikomu podať obviazanú ruku. Držal ju pred sebou a pomaly sa k nim šuchtal v rade. Geoffrey sa naňho zamračil a dokonca aj Robinina matka, ktorej bol pri predchádzajúcom stretnutí sympatický, nedokázala vyčariť úsmev, keď ju oslovil menom. Zdalo sa, že ich sledujú všetci hostia v miestnosti.

„Nemusel si to tak dramatizovať,“ vyhlásila Robin, keď pred ňou konečne zastal, a usmiala sa do jeho opuchnutej tváre. Úsmev jej opätoval, hoci s bolesťami. Vyše tristokilometrová cesta, na ktorú sa tak bezhlavo vydal, predsa len stála za to, pomyslel si pri pohľade na jej úsmev. „Vtrhol si do kostola. Stačilo zavolať.“

„Hej. Prepáčte, že som zhodil tie kvety.“ Strike zahrnul do ospravedlnenia aj namrzeného Matthewa. „Volal som ti, ale...“

„Dnes ráno som mala vypnutý mobil.“ Robin si uvedomovala, že zdržuje zástup gratulantov, ale bolo jej to jedno. „Obídte nás,“ prehodila veselo smerom k Matthewovej vysokej ryšavej šéfkke.

„Nie, volal som ti... asi pred dvoma dňami,“ spresnil Strike.

„Čože?“ vyhrĺkla Robin, zatiaľ čo Matthew sa strojene zhováral s Jemimou.

„Niekoľkokrát,“ dodal Strike. „Nechal som ti aj odkaz.“

„Nenašla som si žiadne zmeškané hovory,“ odvetila. „Ani odkaz.“

Štrngotanie, cinkanie, vravu stovky hostí a tichú melódiu sláčikového kvarteta odrazu vnímala tlmene, akoby ju v šoku pohltila veľká bublina.

„Kedy si... čo si... pred dvoma dňami?“

Odkedy prišla k rodičom, v jednom kuse bola zaneprázdnená nudnými svadobnými povinnosťami, no predsa sa jej často darilo nenápadne kontrolovať mobil v nádeji, že jej Strike zavolá alebo napíše. V tú noc o jednej ležala sama v posteli a chcela si pozrieť zmeškané hovory v márnej nádeji, že natrafi na niečo, čo si predtým nevšimla, ale zistila, že celá história hovorov je vymazaná. Za posledné týždne toho veľa nenaspala, a tak dospela k záveru, že od vyčerpania urobila chybu, stlačila nesprávne tlačidlo a omylom ju vymazala...

„Nechcem sa tu zdržať,“ zamrmľal Strike. „Chcel som ti len povedať, že ma to mrzí, a požiadať ťa, aby...“

„Musíš zostať,“ skočila mu do reči, načiahla sa a chytila ho za rameno, akoby sa bála, že utečie.

Srdce jej tlklo tak rýchlo, až mala pocit, že nestačí s dychom. Vedela, že zbledla, a rušná miestnosť okolo nej sa rozhojdala.

„Prosím, zostaň.“ Ešte vždy ho tuho držala za ruku, nevšímajúc si Matthewa, ktorý sa pri nej naježil. „Potrebujem... chcem sa s tebou pohovárať. Mami?“ zvolala.

Linda vystúpila z radu, akoby čakala, kedy ju dcéra zavolá. Netvárila sa nadšene.

„Prosím ťa, mohla by si pridať Cormorana k niektorému stolu?“ požiadala ju Robin. „Mohol by sedieť napríklad pri Stephenovi a Jenny.“

Linda bez úsmevu odvieďla Strikea preč. Zostávalo už len zopár hostí, ktorí im nezablahoželali. Robin sa už nevládala nasilu usmievať a viesť spoločenskú konverzáciu.

„Prečo sa mi nezobrazili Cormoranove zmeškané hovory?“ opýtala sa Matthewa, keď sa jeden z postarších hostí odšuchtal k stolom. Nikto ho nepozdravil ani nepríval.

„Snažil som sa ti vysvetliť...“

„Prečo sa mi nezobrazili, Matthew?“

„Robin, mohli by sme sa o tom porozprávať neskôr?“

Pravda ju zasiahla tak náhle, až zhýkla.

„Vymazal si mi históriu hovorov,“ vyhlásila, preskakujúc od jednej dedukcie k druhej. „Keď som sa na tej benzínke vrátila z toalety, vypýtal si si odo mňa heslo.“ Posledným dvom hosťom stačil jediný pohľad na nevestu a ženícha, a ponáhľali sa od nich preč bez gratulácie. „Vzal si mi mobil. Tvrdil si, že ide o niečo v súvislosti so svadobnou cestou. Vypočul si si jeho odkaz?“

„Áno,“ prikývol Matthew. „Vymazal som ho.“

Ticho, ktoré ju dusilo, vystriedal vysoký kvílivý zvuk. Krútila sa jej hlava. Stála pri ňom v obrovských bielych čipkových šatách, ktoré sa jej nepáčili – v šatách, ktoré si dala prežiť, lebo svadba sa už raz odložila. Na miesto ju priklincovali formálne povinnosti. Kútikom oka videla stovku rozmazaných tvárí. Hladní hostia boli plní očakávania. Pohľadom našla Strikea, no stál chrbtom k nej pri Linde a čakal, kým sa preňho prestieralo pri stole jej staršieho brata Stephena. Robin si predstavila, že by k nemu podišla a povedala: „Vypadnime odtiaľto.“ Čo by odvetil, keby to urobila?

Rodičia minuli na dnešný deň tisícky libier. Hostia v preplnenej miestnosti čakali, kým sa nevesta a ženích posadia k svojmu stolu. Robin v tvári biela ako jej svadobné šaty vykročila za manželom na svoje miesto a všetci im začali tleskať.

Puntičkársky čašník mal očividne v úmysle predlžovať Strikeovo utrpenie. Detektív nemal na výber: zatiaľ čo čakal, kým mu mladík prestrie miesto navyše, musel stáť, takže naňho mali všetci dobrý výhľad. Linda, ktorá bola takmer o tridsať centimetrov nižšia ako Strike, zostala po jeho boku, zatiaľ čo čašník sotva badateľne naprával dezertnú vidličku a posúval vzorovaný tanier tak, aby bol obrátený rovnako ako susedné. Väčšiu časť Lindinej tváre zakrýval striebřistý klobúk, no aj tak bolo vidieť, že sa hnevá.

„Ďakujem veľmi pekne,“ povedal Strike, keď mladík konečne odstúpil, no len čo zovrel operadlo stoličky, Linda ho zľahka chytila za rukáv. Jej jemný dotyk mu pripadal ako okova, keďže ho sprevádzala aura rozhor-

čeného materstva a urazenej pohostinnosti. Veľmi sa ponášala na dcéru. Rednúce vlasy mala rovnakej medovej farby a striebnistý klobúk zvýrazňoval jej jasné sivomodré oči.

„Prečo ste tu?“ precedila cez zaťaté zuby, zatiaľ čo okolo nich pobehovali čašníci roznášajúci predjedlá. Ich príchod aspoň rozptýlil pozornosť ostatných hostí. Rozprúdila sa vrava a ľudia sa sústredili na svoje dlho očakávané jedlo.

„Chcel som požiadať Robin, aby sa vrátila ku mne do práce.“

„Prepustili ste ju. Zlomili ste jej srdce.“

Mohol zareagovať všelijako, ale rozhodol sa mlčať z úcty k tomu, čo si Linda musela vytrpieť, keď uvidela tú dvadsaťcentimetrovú reznú ranu.

„Pri práci pre vás na ňu už trikrát zaútočili.“ Robininej matke stúpala do tváre farba. „Trikrát.“

Strike mohol Linde popravde odpovedať, že prijíma zodpovednosť len za prvý z tých troch útokov. Druhý sa odohral po tom, ako sa Robin vykašľala na jeho výslovné inštrukcie. Tretí bol dôsledkom toho, že ho neposlúchla a navyše ohrozila vyšetrovanie vraždy aj celú jeho detektívnu agentúru.

„Nevie zaspáť. V noci som ju počula...“

Linde sa leskli oči. Pustila ho, ale zašepkala: „Nemáte dcéru. Nedokázate pochopiť, čo som zažila.“

Skôr ako sa vyčerpaný Strike stihol spamätať, odkráčala k hlavnému stolu. Zachytil Robinin pohľad ponad nedotknuté predjedlo. Zatvárila sa ustarostene, akoby sa bála, že odíde. Mierne zdvihol obočie a konečne si sadol na miesto.

Veľká postava po jeho ľavom boku sa zlovestne zahniezdila. Strike sa obrátil a uvidel ďalší pár očí ponášajúcich sa na Robinine, ibaže tieto boli posadené nad bojovne vystrčenou bradou a pod zježeným obočím.

„Ty si určite Stephen,“ povedal Strike.

Robinin starší brat niečo zachmúrene zahundral. Obaja boli mohutní, a keďže sedeli blízko pri sebe, Stephen sa oňho ošuchol lakťom, keď sa načiahol po pivo. Ostatní pri stole naňho civeli. Strike rozpačito zdvihol

pravú ruku, akoby ich chcel pozdraviť, no vtom si uvedomil, že ju má obviazanú. Mal pocit, že na seba pritiahol ešte väčšiu pozornosť.

„Ahoj, som Jenny, Stephenova manželka,“ predstavila sa tmavovláska so širokými plecami po Stephenovom druhom boku. „Tuším by ti prospelo toto.“

Ponad manželov tanier mu podala nedotknuté pivo. Detektív jej bol taký vďačný, že by ju najradšej pobozkal, no vzhľadom na Stephenovu zamračenú tvár sa obmedzil na vrúcne „ďakujem“ a vypil pol pohára na jeden dúšok. Kútikom oka zachytil, že Jenny niečo pošepkala Stephenovi do ucha. Robinin brat počkal, kým Strike odloží pohár, a potom si odkašľal.

„Zrejme by sa ti patrilo zablahoželať,“ vyhlásil nevrlo.

„Prečo?“ opýtal sa nechápavo detektív.

Stephen sa zatváril o trochu menej namrzene.

„Chytil si toho vraha.“

„Aha. Hej,“ prisvedčil Strike, vzal vidličku do ľavej ruky a nabral na ňu penu z lososa. Až keď ju celú zjedol a všimol si, že Jenny sa smeje, došlo mu, že sa k nej mal správať úctivejšie. „Prepáčte,“ zamrmľal. „Som hrozne hladný.“

Stephen si ho teraz premeriaval s náznakom uznania.

„Je dosť o ničom, no nie?“ prehodil a sklopil zrak na svoje predjedlo. „V podstate je to len vzduch.“

„Cormoran,“ oslovila ho Jenny, „mohol by si zakývať Jonathanovi? Robininmu staršiemu bratovi. Sedí tamto.“

Strike sa obzrel tým smerom. Od susedného stola mu s nadšením mával štíhly mladík s vlasmi a očami rovnakej farby ako Robin. Cormoran mu krátko, nesmelé odkýval.

„Takže ju chceš naspäť, čo?“ vychrlil naňho Stephen.

„Áno, chcem,“ prisvedčil Strike.

Tak trochu očakával nahnevanú odpoveď, no Stephen si namiesto toho nahlas vzdychol. „Zrejme by som mal byť rád. Nikdy som ju nevidel šťastnejšiu, ako keď pracovala pre teba. Keď sme boli decká, uťahoval som si z nej, lebo chcela byť policajtkou,“ priznal. „Kiežby som to

nerobil,“ dodal a vzal si od čašníka ďalší pohár piva. Skôr ako opäť prehovoril, odpil z neho úctyhodné množstvo. „Keď si spomeniem, že sme sa k nej správali ako kretení, a potom... No, v poslednom čase sa vie za seba postaviť.“

Stephen zabľúdl pohľadom na hlavný stôl a Strike, ktorý k nemu sedel chrbtom, nadobudol pocit, že sa môže takisto obzrieť. Robin mlčky sedela za stolom. Nejedla a nehľadela na Matthewa.

„Teraz nie, kamoško,“ začul Stephenov hlas, a keď sa obrátil, zistil, že jeho spolustolovník vystrel dlhú mohutnú ruku, aby vytvoril prekážku medzi Strikeom a jedným z Martinových kamarátov, ktorý stál pri stole a skláňal sa k detektívovi, akoby mu chcel položiť nejakú otázku. Mladík rozpačito cúvol.

„Vďaka,“ povedal Strike a dopil Jennino pivo.

„Zvykaj si,“ utrúsil Stephen a na jeden raz spratal svoju penu z lososa. „Chytil si Shacklewellského Rozparovača. Budeš slávny, kamoško.“

Hovorí sa, že keď utrpíte šok, všetko vnímate rozmazane, ale pre Robin to neplatilo. Miestnosť okolo nej zostávala až príliš zreteľná a každá drobnosť výrazná: žiarivé štvorce svetla prenikajúceho cez závesy na oknách, sýta azúrová obloha za sklom, damaskové obrusy pod lakťami a rozhádzanými pohármi, čoraz červenšie líca rozjarených popíjajúcich hostí, patricijský profil tety Sue, ktorú neobmäkčil ani rozhovor so spolustolovníkmi, Jennin smiešny žltý klobúk, ktorý sa triasol, keď žartovala so Strikeom. Videla Strikea. Pohľad jej zabiehal na jeho chrbát tak často, že by dokázala presne nakresliť záhyby na jeho saku, husté tmavé vlasy na temene jeho hlavy a nerovnako hrubé uši v dôsledku rezného poranenia na ľavom.

Nie, šok z toho, čo zistila pri prijímaní gratulácií, nespôsobil, že by okolitý svet vnímala rozmazane. Namiesto toho ovplyvnil jej vnímanie zvuku a času. V istej chvíli počula, že Matthew nástojí, aby niečo zjedla, ale prebrala sa, až keď jej starostlivý čašík odniesol plný tanier. Všetko totiž muselo preniknúť cez hrubé múry, ktoré okolo nej vyrástli po Matthewovom priznaní zrady. Ocitla sa v neviditeľnej cele, ktorá ju oddeľovala od všet-

kých ostatných v miestnosti. Celým telom jej prúdil adrenalín, ktorý ju znova a znova nútil vstať a odísť.

Keby dnes Strike neprišiel, možno by sa nikdy nedozvedela, že ju chce prijať späť a že si môže ušetriť hanbu, zlosť, krivdu a potupu. Všetky tie pocity ju trápili od tej hroznej noci, keď ju prepustil. Matthew sa pokúsil odoprieť jej to, čo ju mohlo zachrániť – to, pre čo nadránom, keď všetci ostatní spali, plakávala: prinavrátenie sebaúcty, práce, ktorá pre ňu znamenala všetko, a priateľstva, ktoré nepovažovala za jednu z najdôležitejších vecí vo svojom živote, až kým oň neprišla. Matthew ju oklamal a pokračoval v klamstvách. Usmieval sa a zabával, zatiaľ čo ona sa snažila pretrpieť dni pred svadbou a predstierať, že je šťastná, hoci prišla o život, ktorý zbožňovala. Oklamala ho? Uveril, že sa naozaj teší, lebo jej život so Strikeom sa skončil? Ak áno, vydala sa za muža, ktorý ju vôbec nepoznal, a ak nie...

Odniesli dezert a Robin sa musela nasilu usmiať na ustarosteného čašníka, ktorý sa jej tentoraz opýtal, či jej nemá priniesť niečo iné, keďže nezjedla už tretí chod v poradí.

„Predpokladám, že nemáte nabitú zbraň,“ prehodila.

Usmial sa, zaskočený jej vážnou tvárou, no potom sa zatváril zmätene.

„To je jedno,“ povedala. „Kašlite na to.“

„Kristepane, Robin,“ ozval sa Matthew a ona si so záchvevom zlosti a potešenia uvedomila, že podlieha panike, lebo sa bojí, čo by mohla urobiť a čo bude nasledovať.

Podávala sa káva v luxusných strieborných kanviciach. Robin sa dívala, ako ju čašníci nalievajú a kladú na stoly nevelké tácky s dezertnými sušienkami. Všimla si Sarah Shadlockovú v obtiahnutých tyrkysových šatách bez rukávov, ako sa ponáhľa na toaletu ešte pred príhovormi, sledovala tehotnú, opuchnutú a unavenú Katie s obrovským bruchom v topánkach bez podpätkov, ktorá ju nasledovala, a potom sa pohľadom opäť pristavila na Strikeovom chrbte. Chrúmal sušienky a zhováral sa so Stephenom. Bola rada, že ho usadila práve k nemu. Vždy vedela, že by si rozumeli.

Ozvala sa žiadosť o chvíľu ticha nasledovaná šuchotom, buchotom a škrabotom stoličiek, keď sa všetci hostia sediaci chrbtom k hlavnému

stolu obrátili, aby mohli sledovať rečníkov. Robin zachytila Strikeov pohľad, no z tváre mu nedokázala vyčítať nič. Odvrátil sa od nej až vo chvíli, keď jej otec vstal, napravil si okuliare a začal hovoriť.

Strike túžil ľahnúť si alebo aspoň nasadnúť do auta ku Krivákovi, kde by si mohol sklopiť sedadlo. Za posledných štyridsaťosem hodín si pospal sotva dve hodiny a zo silných liekov proti bolesti v kombinácii už so štyrmi pohármi piva bol taký ospalý, že driemal s hlavou opretou o ruku a strhol sa, vždy keď mu skĺzla z hánok.

Nikdy sa Robin neopýtal, kde vlastne pracujú jej rodičia. Ak Michael Ellacott spomenul v prejave svoje zamestnanie, Strike ho prepočul. Robinin otec v okuliaroch s rohovinovým rámom pôsobil ako mierny človek a tak trocha profesorský typ. Všetky deti boli rovnako vysoké ako on, no iba Martin zdedil aj jeho tmavé vlasy a orieškovohnedé oči.

Prejav bol napísaný alebo možno prepísaný v čase, keď bola Robin nezamestnaná. Michael s očividnou láskou a uznaním opisoval jej dobré vlastnosti, múdrosť, odolnosť, štedrosť a dobrosrdečnosť. Keď začal hovoriť o tom, aký je hrdý na svoju jedinú dcéru, stíchol a musel si odkašľať, no tam, kde mal spomenúť jej úspechy, zívala namiesto toho, čo dokázala a prežila, iba prázdnota. Pravdaže, o niektorých Robininých zážitkoch by sa v tejto rozľahlej miestnosti pripomínajúcej humidor nehodilo rozprávať, lebo hostia s pierkami na klobúkoch a kvetmi v gombíkových dierkach by ich nechceli počúvať, no fakt, že prežila, bol podľa Strikea najpresvedčivejším dôkazom spomenutých vlastností, a hoci bol od únavy celý dopletený, mal pocit, že to bolo treba zdôrazniť.

Nikto iný by sa s ním zrejme nezhodol. Práve naopak, keď Michael ukončil svoj prejav bez narážok na nože, jazvy, gorilie masky a kukly, Strike vycítil, že v dave hostí zavládla mierna úľava.

Prišiel čas, aby prehovoril ženích. Matthew vstal za nadšeného potlesku, no Robin zostala sedieť s rukami v lone a civela na protiahlé okno. Slnko viselo nízko na bezoblačnej oblohe a vrhalo dlhé tmavé tieň na trávnik.

Niekde v miestnosti bzučala včela. Strikea oveľa menej trápilo, že by mohol uraziť Matthewa než Michaela, a tak sa usalašil na stoličke, prekřížil ruky na hrudi a zatvoril oči. Zhruba minútu počúval Robininho manžela, ktorý rozprával, že sa síce poznajú od detstva, ale až v poslednom ročníku na strednej škole si všimol, aká pekná baba vyrástla z toho dievčatka, čo ho kedysi dávno porazilo v pretekoch s vajíčkom na lyžičke...

„Cormoran!“

Strhol sa zo sna a pri pohľade na vlhký flak na hrudi usúdil, že mu tiekli sliny. Omámené sa obzrel na Stephena, ktorý doňho šťuchol.

„Chrápál si,“ zamrmľal Robinin starší brat.

Skôr ako stihol odpovedať, miestnosťou sa znova rozľahol potlesk. Matthew si bez úsmevu sadol.

Hádam sa to už čoskoro skončí... No zrejme nie, lebo teraz vstal ženíchov svedok. Zobudený Strike si uvedomil, že má hrozne plný mechúr. Dúfal, že tento chlapík nebude rečniť dlho.

„S Mattom sme sa zoznámili na ragbyovom ihrisku,“ začal a od stola v zadnej časti miestnosti doľahli pripité výkriky.

„Na poschodie,“ vyhlásila Robin. „Hneď.“

Išlo o prvé slová, ktoré adresovala manželovi, odkedy si sadli k hlavnému stolu. Potlesk po svedkovom prejave ledva stihol utíchnuť. Strike vstal, ale ona pochopila, že ide len na toaletu, lebo videla, ako sa pristavil pri čašníkovi a opýtal sa ho, kam má ísť. No v každom prípade už vedela, že ju chce prijať späť, a bola presvedčená, že sa zdrží dovtedy, kým si od nej nevypočuje súhlasné stanovisko. Prezradil jej to pohľad, ktorý si vymenili počas predjedla.

„O pol hodiny príde kapela,“ namietol Matthew. „Mali by sme...“

Robin však vykročila k dverám obklopená neviditeľnou izolačnou bublinou, vďaka ktorej zostala chladná a neplakala počas otcovho prejavu, Matthewovho nervózneho bľabotania a nudného prejavu svedka, popretkávaného starými známymi historkami z ragbyového klubu. Mala nejasný dojem, že mama sa ju pokúsila zastaviť, keď sa predierala pomedzi hostí,

ale nevenovala jej pozornosť. Poslušne prečkala jedlo aj príhovory. Vesmír jej dlhoval aspoň krátku prestávku v súkromí.

Vypochoďovala po schodoch s nadvihnutou sukňou, aby si ju nepristúpila lacnými topánkami, a vykročila po chodbe pokrytej plyšovým kobrom. Netušila, kam vlastne ide, no za sebou počula Matthewove náhlivé kroky.

„Prosím ťa,“ oslovila tínedžera vo veste, ktorý vyťahoval z komory kôš s postelnou bielizňou, „kde je novomanželský apartmán?“

Preniesol pohľad z nej na Matthewa a uškrnul sa. Naozaj sa uškrnul.

„Nebud' sprostý,“ zahriakla ho chladne Robin.

„Robin!“ vyhákol Matthew, keď tínedžer očervenel.

„Tamto,“ zamrmľal zachrípnuto mladík a ukázal jej smer.

Robin kráčala ďalej. Vedela, že Matthew má kľúč. Včera večer prespal v hoteli so svojím svedkom, no nie v novomanželskom apartmáne.

Keď Matthew otvoril dvere, vošla dnu. Všimla si ružové lupienky na posteli, šampanské vo vedierku s ľadom a veľkú obálku určenú pre pána a pani Cunliffovcov. S úľavou pozrela na športovú tašku, ktorú si so sebou chcela vziať ako príručnú batožinu na tajomnú svadobnú cestu. Rozopla ju, vopchala do nej nezranenú ruku a našla ortézu, ktorú si zložila pred fotením. Keď si ju navliekla na boľavé predlaktie s ledva zahojenou ranou, stiahla si z prsta obrúčku a tresla ju na nočný stolík k vedierku s ľadom.

„Čo robíš?“ vyhákol Matthew vystrašene a zároveň agresívne. „Čo... Chceš odvolať sobáš? Nechceš byť za mňa vydatá?“

Robin naňho pozrela. Čakala, že keď sa ocitnú osamote, dokáže dať priechod svojim citom a otvorene sa s ním pohovárať, no závažnosť toho, čo vykonal, marila jej snahu. Netušila, či si to uvedomuje, alebo nie, no zahatal jej cestu k dverám.

„Okej,“ povedal nahlas. „Viem, že som nemal...“

„Vedel si, čo pre mňa tá práca znamenala. Vedel si to.“

„Nechcel som, aby si sa do nej vrátila, jasné?“ skríkol Matthew. „Pri útoku ťa dorezal, Robin!“

„Bola to moja vina!“

„Veď ťa vyhodil, doriti!“

„Lebo som urobila niečo, čo mi zakázal...“

„*Vedel som, že ho budeš obraňovať!*“ zrevál Matthew celý bez seba. „Vedel som, že keby si sa s ním porozprávala, vrátila by si sa k nemu ako nejaký sprostý pes!“

„Nemôžeš rozhodovať za mňa!“ skríkla. „Nikto nemá právo zadržiavať moje telefonáty a mazať odkazy, Matthew!“

Obaja sa prestali ovládať a pretvarovať. Toho druhého počuli len náhodou, keď sa potrebovali nadýchnuť. Navzájom si vykričali rozhorčenosť a bolesť, akoby na seba krížom cez miestnosť vrhali ohnivé oštepky, ktoré zhoreli na prach, skôr ako stihli zasiahnuť cieľ.

Robin prudko rozhodila rukami a vzápätí zapišťala od bolesti, lebo tá zranená ostro zaprotetovala. Matthew v pokryteckom hneve ukázal na jazvu, ktorú bude mať už navždy, lebo ako ľahkomyseľná hlupaňa pracovala pre Strikea. Nič nedosiahli, nič si neodpustili, za nič sa neospravedlilili. K tomuto vzplanutiu ich priviedli hádky, ktoré poškvrnili posledných dvanásť spoločne strávených mesiacov – ako pohraničné zrážky, ktoré sú predzvesťou vojny. Za oknom popoludnie rýchlo striedal večer. Robin bolela hlava, zvieralo jej žalúdok a hrozilo, že ju premôže dusivý pocit.

„Nepáčilo sa ti, že toľko pracujem. Bolo ti fuk, že som bola v práci prvý raz šťastná, a tak si mi klamal! Vedel si, čo to pre mňa znamená, a aj tak si mi klamal! Ako si mi mohol vymazať históriu zmeškaných hovorov? Ako si mi mohol vymazať odkazovú schránku...?“

Odrazu klesla do hlbokého kresla a skryla si tvár do dlaní. Od hnevu a šoku sa jej s prázdny žalúdkom krútila hlava.

Z tichej chodby vystlanej kobercom k nim doľahol zvuk zatvárajúcich sa dverí a ženský chichot.

„Robin,“ oslovil ju zachrípnuto Matthew.

Počula, že sa k nej blíži, ale vystrela ruku a zastavila ho.

„Nedotýkaj sa ma.“

„Robin, viem, že som to nemal urobiť. Nechcel som, aby sa ti zasa niečo stalo.“

Takmer ho nepočula. Nehnevala sa len na Matthewa, ale aj na Strikea. Mal jej ešte zavolať. Mal to skúsiť ešte raz a skúšať ďalej. *Keby to skúsil, možno by som tu teraz nebola.*

Tá myšlienka ju desila.

*Keby som vedela, že Strike ma chce prijať späť, vydala by som sa za Matthewa?*

Začula šuchot Matthewovho saka a uhádla, že pozerá na hodinky. Možno si hostia na prízemí myslia, že sa vytratili, lebo chcú naplniť manželstvo. Vedela si predstaviť, ako Geoffrey v ich neprítomnosti trúsi oplzlé vtipy. Kapela je už na mieste prinajmenšom hodinu. Opäť si spomenula, koľko to všetko stálo jej rodičov. A okrem toho prišli o zálohy, keď sa svadba odložila prvý raz.

„Tak dobre,“ vyhlásila bezfarebným hlasom. „Vráťme sa na prízemie a zatancujme si.“

Vstala a automaticky si uhladila sukňu. Matthew sa zatváril podozriavavo.

„Určite?“

„Musíme zvládnuť dnešok,“ povedala. „Ľudia sem prišli zďaleka. Mama a otec zaplatili veľa peňazí.“

Znova si nadvihla sukňu a vykročila k dverám apartmánu.

„Robin!“

Obrátila sa. Čakala, že povie „ľúbim ťa“, usmeje sa a bude prosebne nástojiť, aby sa uzmierili naozaj.

„Mala by si si nastoknúť toto,“ utrúsil a podal jej obrúčku, ktorú si zložila. Tváril sa rovnako chladne ako ona.

Strike mal v úmysle zdržať sa dovtedy, kým sa ešte raz neporozpráva s Robin, a zatiaľ mu nenapadlo nič lepšie, ako ďalej popíjať. Vzdialil sa od Stephena a Jenny, ktorí mu ochotne poskytovali ochranu, lebo mal pocit, že by si mali užiť aj spoločnosť rodiny a priateľov. Spoľahol sa na metódy, ktorými zvyčajne odpudzoval zvedavých neznámych: na svoju hroziť veľkosť a zvyčajný nevrlý výraz. Na chvíľu sa utiahol k baru s vlastným

pohárom piva, a potom odišiel na terasu, kde zastal bokom od ostatných fajčiarov a užíval si príjemný večer, vdychujúc sladkú vôňu trávy pod korálovoruzovou oblohou. Dokonca aj Martin a jeho priatelia, ktorí sa pripili a teraz fajčili v kruhu ako tínedžeri, nenabrali dosť odvahy, aby ho otravovali.

Po chvíli hostí šikovne zhromaždili a *en masse* odvieďli naspäť do miestnosti obloženej drevom, ktorá sa v ich neprítomnosti zmenila na tanečnú sálu. Polovica stolov zmizla a ostatné sa posunuli k stenám. Za reproduktormi sa rozložila kapela, ale po neveste a ženíchovi nebolo ešte vždy ani stopy. Spotený tľstoch s červenou tvárou (Strike pochopil, že ide o Matthewovho otca) už utrúsil niekoľko vtipov o tom, čo asi robia. Vtom sa Strikeovi prihovorila žena v obtiahnutých tyrkysových šatách s pierkami vo vlasoch, ktoré ho poštekli na nose, keď sa k nemu naklonila a podala mu ruku.

„Vy ste Cormoran Strike, však?“ povedala. „Je mi ctou! Sarah Shadlocková.“

Detektív vedel, kto je Sarah Shadlocková. Na univerzite sa vyspala s Matthewom, hoci mal vzťah na diaľku s Robin. Strike znova ukázal na obvaz, čím naznačil, prečo jej nemôže zovrieť ruku.

„Ach, chudáčik!“

Za Sarah sa vynoril opitý plešivejúci muž, ktorý bol zrejme v skutočnosti mladší, ako vyzeral.

„Tom Turvey,“ predstavil sa a uprel na Strikea nesústredený pohľad. „Výborná práca. Vynikajúca, kamoško. Výborná práca.“

„Chceli sme sa s vami zoznámiť už dávno,“ pokračovala Sarah. „Sme dobrí priatelia Matta a Robin.“

„Shacklewellský Roz-rozparovač,“ zaštikútal Tom. „Výborná práca.“

„Vy teda vyzeráte, chudáčik,“ zopakovala Sarah, chytila Strikea za biceps a usmiala sa do jeho dobitej tváre. „Hádam vám to nevykonal on, alebo áno?“

„Všetci sú hrozne zvedaví.“ Tom sa neurčito usmial. „Ledva sa ovládajú. Mali ste mať prejav namiesto Henryho.“

„Ha-ha,“ zasmiala sa Sarah. „Predpokladám, že po ničom inom netužíte. Určite ste sem prišli, len čo ste chytili... Teda, čo ja viem... Je to tak?“

„Prepáčte,“ povedal s vážnou tvárou Strike, „ale polícia ma požiadala, aby som o tom nehovoril.“

„Dámy a páni,“ ozval sa vystresovaný dídžej, ktorého zaskočil nenápadný príchod Matthewa a Robin, „prosím, privítajte pána a pani Cunliffovcov!“

Novomanželia bez úsmevu zastali uprostred tanečného parketu a všetci okrem Strikea im začali tleskať. Spevák z kapely si vzal mikrofón od dídžeja.

„Táto pieseň sa spája s minulosťou Matthewa a Robin a veľa pre nich znamená,“ oznámil. Matthew objal Robin okolo pása a druhou rukou ju chytil za ruku.

Svadobný fotograf sa vynoril z tieňa a začal znova cvakať zábery. Pri pohľade na nepeknú ortézu na nevestinom predlaktí sa trochu zamračil.

Ozvali sa prvé tóny akustickej verzie piesne *Wherever You Will Go* od kapely The Calling. Robin a Matthew sa začali otáčať na mieste s tvármi odvrátenými od toho druhého.

*So lately, been wondering,  
Who will be there to take my place  
When I'm gone, you'll need love  
To light the shadows on your face...*

*V poslednom čase uvažujem, kto ma nahradí. Keď sa pominiem, budeš potrebovať lásku, ktorá zaženie chmáry na tvojej tvári... Zvláštny výber svadobnej piesne, pomyslel si Strike, no potom si všimol, že Matthew pristúpil bližšie k Robin, tuhšie ju objal okolo úzkeho drieku, sklonil peknú tvár a niečo jej zašepkal do ucha.*

Mal pocit, akoby utŕžil úder na solar, ktorý prenikol aj cez opar vyčerpania, úľavy a alkoholu, čo ho celý deň chránil pred skutočným význa-

mom tejto svadby. Teraz pri pohľade na novomanželov na tanečnom parkete, na Robin v dlhých bielych šatách s vencom ruží vo vlasoch a na Matthewa v tmavom obleku s tvárou pri nevestinom líci musel pripustiť, ako dlho a ako veľmi dúfal, že sa Robin napokon nevydá. Chcel, aby zostala slobodná, aby mohla byť tým, čím boli spolu. Slobodná, aby za iných okolností... existovala možnosť... Slobodná, aby jedného dňa mohli zistiť, čo ešte by pre seba navzájom mohli znamenať.

*Kurvafix.*

Ak sa s ním chce porozprávať, nech sa ozve ona jemu. Odložil prázdny pohár na okennú rímšu, odvrátil sa a začal sa preplétať pomedzi ostatných hostí. Bol taký zamračený, že mu odstupovali z cesty.

Robin upierala pohľad do neznáma, no keď sa obrátila, všimla si, že Strike odchádza. Dvere sa otvorili a bol preč.

„Pusť ma.“

„Čože?“

Vytrhla sa Matthewovi, znova si nadvihla sukňu, aby sa mohla voľne hýbať, a náhlivo vykročila z tanečného parketu. Takmer narazila do otca a tety Sue, ktorí pokojne tancovali obďaleč. Matthew zostal stáť sám uprostred miestnosti, zatiaľ čo Robin sa predierala pomedzi ohromených hostí k dverám, ktoré sa práve zatvorili.

„Cormoran!“

Už bol v polovici schodiska, no keď začul svoje meno, obrátil sa. Páčili sa mu jej dlhé rozpustené vlnité vlasy ozdobené korunkou z yorkshirských ruží.

„Blahoželám.“

Zostúpila ešte o niekoľko schodov a snažila sa prehltnúť hrču v hrdle. „Naozaj chceš, aby som sa vrátila?“

Prinútil sa usmiať.

„Pretrpel som niekoľkohodinovú cestu s Krivákom – a mám silné podozrenie, že v ukradnutom aute. Jasné, že chcem, aby si sa vrátila.“

Zasmiala sa, hoci sa jej v očiach zaleskli slzy.

„Krivák je tu? Mal si ho priviesť dnu!“

„Kriváka? Dnu? Všetkým by prekutral vrecká, a potom by ukradol pokladnicu na recepcii.“

Znova sa zasmiala, no zadržované slzy jej vytryskli z očí a skotúľali sa po líkach.

„Kde prespíš?“

„V aute cestou domov. Krivák ma odvezie. Vypýta si za to celý majetok, ale to je fuk,“ dodal namrzene, keď otvorila ústa. „Stojí to za to, ak sa vrátiš. Naozaj to za to stojí.“

„Tentoraz chcem zmluvu,“ vyhlásila Robin prísny tónom, ktorý protirečil výrazu v jej očiach. „Ozajstnú zmluvu.“

„Máš ju mať.“

„Tak teda dobre. Uvidíme sa...“

Kedy sa vlastne uvidia? Nasledujúce dva týždne mala stráviť na sva-dobnej ceste.

„Daj mi vedieť,“ povedal Strike.

Odvrátil sa a znova začal zostupovať po schodoch.

„Cormoran!“

„Čo je?“

Podišla k nemu a zastala o jeden schod vyššie. Oči mali teraz v rovnakej úrovni.

„Chcem presne vedieť, ako si ho chytil a čo sa dialo potom.“

Usmial sa.

„To počká. Bez teba by som to však nezvládol.“

Ani jeden z nich nevedel, kto urobil prvý pohyb alebo či sa pohli obaja naraz. Kým si uvedomili, čo sa vlastne deje, tuho sa objali. Robin si oprela bradu o jeho plece a on si zaboril tvár do jej vlasov. Strike páchol potom, pivom a dezinfekčným prostriedkom, zatiaľ čo okolo nej sa vznášala jemná vôňa ruží a parfumu, ktorý mu chýbal, keď prestala chodiť do práce. Objímať Robin bolo niečo nové a zároveň známe, akoby ju držal v náručí kedysi dávno a celé tie roky mu to nevedomky chýbalo. A kapela za zatvorenými dverami na poschodí hrala ďalej:

*I'll go wherever you will go  
If I could make you mine...*

*Pôjdem tam, kam ty, ak budeš moja...*

Odstúpili od seba rovnako prudko, ako sa objali. Po Robininej tvári sa kotúľali slzy. V tom bláznivom okamihu jej Strike túžil povedať: „Pod so mnou.“ Niektoré slová však nemožno vymazať ani zabudnúť a jemu bolo jasné, že tieto patria medzi ne.

„Daj mi vedieť,“ zopakoval. Pokúsil sa usmiať, ale celá tvár ho bolela. Zakýval jej obviazanou rukou a zišiel po schodoch. Už sa neobzrel.

Sledovala, ako sa vzdáľuje, a prudko si utierala z tváre horúce slzy. Keby jej povedal „pod so mnou“, odišla by, ale čo potom? Preglgla, utrela si nos opakom ruky, obrátila sa, opäť si nadvihla sukňu a pomaly vykročila po schodoch k manželovi.

O ROK NESKÔR



# 1

*Ako počúvam, chce rozšíriť... že hľadá šikovných  
spolupracovníkov.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Túžba po sláve je taká univerzálna, že tí, čo ju dosiahnu nechtiac alebo náhodou, budú zbytočne očakávať súcit.

Dlhé týždne po dolapení Shacklewellského Rozparovača sa Strike obával, že jeho najväčší detektívny triumf možno zasadil smrteľný úder jeho kariére.

Útržkovitá pozornosť, ktorú na seba doteraz pritiahla jeho agentúra, mu pripadala, ako keď topiaci sa človek dva razy nakrátko zmizne pod hladinou, skôr ako nadobro klesne do hlbín.

Agentúra, pre ktorú tak veľa obetoval a tvrdo pracoval, sa spoliehala predovšetkým na to, že ho v londýnskych uliciach nikto nespozná, no keď chytil sériového vraha, zapísal sa do povedomia verejnosti. Stal sa veľkou senzáciou, žartovnou odbočkou počas televíznych kvízov a objektom zvedavosti, ktorý všetkých fascinoval najmä preto, lebo ju odmietal uspokojiť.

Keď novinári do poslednej kvapky vyžmýkali príbeh o tom, ako šikovne Strike chytil Rozparovača, vytiahli detektívovu rodinnú históriu. Nazývali ju „pestrou“, hoci preňho bola obrovskou vnútornou záťažou, ktorú si so sebou niesol celý život a nerád sa v nej vrtal: otec rocková hviezda, matka mŕtva groupie, kariéra v armáde, ktorú ukončila strata polovice pravej nohy. Novinári so šekovými knižkami sa s úškrnom vrhli na jediného súrodencu, s ktorým prežil detstvo – na jeho nevlastnú sestru Lucy. Známi

z armády trúsili nepremyslené poznámky, ktoré – zbavené drsného humoru – vyznievali závistlivo a znevažujúco. Otec, s ktorým sa Strike stretol iba dva razy a ktorého priezvisko nepoužíval, vydal prostredníctvom hovorca vyhlásenie, v ktorom naznačoval, že sa medzi nimi rozvíja v skutočnosti neexistujúci priateľský vzťah ukrytý pred zvedavými zrakmi. Otrasy po dolapení Rozparovača doznievali v Strikeovom živote už rok a ešte vždy si nebol istý, či už nadobro ustali.

Pravdaže, byť najznámejším súkromným detektívom v Londýne malo aj svoje výhody. Po súdnom procese sa ku Strikeovi nahrnuli noví klienti, takže bolo fyzicky nemožné, aby s Robin zvládali všetky prípady osobne. A keďže pre Strikea bolo najmúdrejšie držať sa aspoň chvíľu v úzadí, niekoľko mesiacov strávil takmer výlučne v kancelárii. Zatiaľ čo jeho spolupracovníci – väčšinou bývalí policajti alebo vojaci, mnohí z oblasti súkromných bezpečnostných služieb – vykonávali väčšinu práce, on ťahal nočné a riešil papierovačky. Po roku práce na všetkých prípadoch, s ktorými si zväčšená agentúra dokázala poradiť, Strike konečne zvýšil Robin plat, vyplatil posledné dlhy a kúpil si trinásťročný BMW 3.

Podľa Lucy a jej priateľov boli kúpa auta a rast agentúry dôkazom toho, že Strike je konečne finančne zabezpečený. Skutočnosť však bola iná: keď pokryl nehorázne náklady na garážovanie auta v centre Londýna a vyplatil mzdy, nezostalo mu už takmer nič, a tak ďalej býval v dvojizbovom byte nad kanceláriou a varil si na sporáku s jediným horákom.

Ustavične ho trápili administratívne požiadavky spolupracovníkov na voľnej nohe a rôznorodá kvalita mužov a žien, ktorí ponúkali agentúre svoje služby. Strike našiel len jedného človeka, ktorého si nechal v podstate nastálo. Vycivený zachmúrený bývalý policajt Andy Hutchins bol o desať rokov starší ako jeho nový šéf a vrelo mu ho odporučil známy z metropolitnej polície, detektív inšpektor Eric Wardle. Hutchins odišiel do predčasného dôchodku, keď mu náhle takmer ochrnula ľavá noha a následne mu diagnostikovali sklerózu multiplex. Keď žiadal o prácu, varoval Strikea, že možno nebude vždy fit. Vysvetlil, že ide o nepredvídateľné ochorenie, ktoré sa mu však už tri roky nevrátilo. Držal špeciálnu nízkoenergetickú diétu,

ktorá Strikeovi pripadala ako trest: žiadne červené mäso, žiadny syr, žiadna čokoláda a nič vyprážané. Andy bol systematický a trpezlivý, takže sa dalo predpokladať, že naňho pri plnení úloh netreba ustavične dohliadať, čo sa nedalo povedať o žiadnom zo Strikeových spolupracovníkov okrem Robin. Ešte vždy nemohol uveriť, že mu vstúpila do života ako dočasná sekretárka a stala sa jeho partnerkou a vynikajúcou kolegyňou.

Otázkou zostávalo, či boli ešte vždy priatelia.

Dva dni po Robininej a Matthewovej svadbe ho novinári vyštvali z bytu a nemohol zapnúť telku bez toho, aby v nej nezačul svoje meno, no napriek ponukám priateľov a sestry našiel útočisko v hoteli Travelodge neďaleko stanice Monument. Tam bol konečne sám v súkromí, po ktorom túžil. Tam mohol nerušene prespať celé hodiny. Tam vypil deväť plechoviek piva a s každou ďalšou prázdnu plechovkou odhodnotenou s čoraz menšou presnosťou krížom cez izbu do koša stále väčšmi túžil pohovárať sa s Robin.

Neboli v kontakte od toho objatia na schodoch, ku ktorému sa v nasledujúcich dňoch ustavične vracal v myšlienkach. Bol presvedčený, že Robin prežíva hotové peklo, zažíva sa v Mashame, uvažuje, či požiadá o rozvod alebo anuláciu manželstva, zariaďuje predaj spoločného bytu a čelí náporu novinárov aj rodinných príslušníkov. Netušil, čo jej povie, keď sa s ňou spojí, ale vedel, že chce počuť jej hlas. V tej chvíli opito prehľadal športovú tašku a zistil, že keď sa nevyspatý náhlil zo svojho bytu, zabudol si zbaliť nabíjačku na mobil, a ten sa teraz vybil. Nedal sa však odradiť, vykrútil informácie a po mnohých prosbách, aby jasnejšie zopakoval, čo vlastne chce, sa mu podarilo zatelefonovať do domu Robininých rodičov.

Zdvihol jej otec.

„Zdravím, mohol by som hovoriť s Robin?“

„S Robin? Žiaľ, je na svadobnej ceste.“

Otupený Strike chvíľu nechápal, čo sa práve dozvedel.

„Haló?“ ozval sa Michael Ellacott. „Tipujem, že ste ďalší novinár,“ pokračoval nahnevane. „Moja dcéra je v zahraničí a bol by som rád, keby ste mi prestali vyvolávať.“

Strike zložil a ďalej popíjal, až kým neodkväcol.

Zlosť a nespokojnosť sa ho držali niekoľko dní a vôbec ich nezmiernilo vedomie, že nemá žiadne právo riešiť súkromný život svojej spolupracovníčky. Robin nebola taká, za akú ju považoval, keď pokorne nasadla do lietadla s človekom, ktorého v duchu nazýval „ten kretén“. V každom prípade, kým sedel v Travelodge s novučičkou nabíjačkou a ďalším pivom a čakal, kým sa jeho meno prestane spomínať v správach, ťažilo ho niečo ako depresia.

Vedome sa pokúšal odpútať od myšlienok na Robin, a tak vyšiel z dobrovoľnej izolácie a prijal pozvanie na večeru, akému by sa za normálnych okolností vyhol: s detektívom inšpektorom Ericom Wardlom, jeho manželkou April a ich známou Coco. Strike dobre vedel, že mu ju chcú dohodiť. Coco sa už predtým pokúšala cez Wardla zistiť, či Strike niekoho má.

Bola drobná, štíhla a veľmi pekná. Mala paradajkovočervené vlasy, pracovala ako tetovačka a burleskná tanečnica na čiastočný úväzok. Mal si všímať varovné znamenia. Ešte ani nezačali piť a už sa trocha hystericky chichotala. Strike sa s ňou vyspal v Travelodge rovnakým spôsobom, ako vypil deväť plechoviek piva Tennent's.

V nasledujúcich týždňoch mal čo robiť, aby sa jej zbavil. Nemal z toho dobrý pocit, ale jednou z výhod zatajovania sa pred novinármi bolo, že ho nevedela vystopovať ani známosť na jednu noc.

Ani po roku Strike netušil, prečo sa Robin rozhodla zostať s Matthewom.

Zrejme je doňho natolko zaľúbená, že nevidí, čo je v skutočnosti zač. Aj detektív mal momentálne novú priateľku. Chodili spolu už desať mesiacov, takže išlo o najdlhší vzťah, odkedy sa rozišiel s Charlotte – s jedinou ženou, s ktorou zvažoval svadbu.

Emocionálny odstup medzi oboma detektívnymi partnermi sa stal obvyčajným každodenným faktom. Robininej práci nemal Strike čo vytknúť. Všetky svoje povinnosti si plnila pohotovo, starostlivo, vynaliezavo a iniciatívne.

Predsa sa mu však zdala strhaná, čo si u nej nikdy predtým nevšimol. Okrem toho pôsobila trochu nervóznejšie ako zvyčajne, a keď rozdeľoval prácu medzi ňu a ďalších spolupracovníkov, viackrát zachytil jej neprítomný, nesústredený výraz, ktorý ho dosť trápil. Poznal niektoré príznaky posttraumatickej stresovej poruchy a Robin už prežila dva takmer smrteľné útoky. Tesne po tom, ako v Afganistane prišiel o polovicu nohy, mával aj on disociatívne reakcie: náhle prestal vnímať okolie a znova zápasil so zlou predtuchou počas tých niekoľkých hrôzostrašných sekúnd, skôr ako roztrhlo na kusy Vikinga, v ktorom sedel, a spolu s ním aj jeho telo a vojenskú kariéru. Zostala mu hlboká nechuť voči tomu, keď ho niekto niekam viezol, a do dnešného dňa sa celý spotený strhal z krvavých a bolestivých snov.

Keď sa však pokúsil pokojným a zodpovedným tónom zamestnávateľa prebrať s Robin jej duševné zdravie, skočila mu do reči s konečnou platnosťou a rozhorčenosťou, ktorá zrejme súvisela s jej prepustením. Potom si všimol, že sa dobrovoľne hlási na plnenie náročnejších úloh po zotmení, a mal čo robiť, aby prácu rozvrhol tak, aby nebolo vidieť, že sa v skutočnosti snaží zamestnať ju tými najbezpečnejšími a najbežnejšími úlohami.

Správali sa k sebe zdvorilo, prívetivo a formálne. O svojich súkromných životoch sa zhovárali iba v tých najhrubších obrysoch a len vtedy, keď sa tomu nedalo vyhnúť. Robin a Matthew sa práve presťahovali a Strike trval na tom, aby si vzala týždeň voľno. Robin odolávala, ale detektív sa nedal presvedčiť. Tónom, ktorý nepripúšťal námietky, jej pripomenul, že za celý rok si nevyčerpala takmer žiadnu dovolenku.

V pondelok Strikeov najnovší neuspokojivý spolupracovník, namyslený bývalý príslušník Červených baretov, s ktorým sa však nezoznámil v službe, zozadu narazil mopedom do taxíka, čo mal sledovať. Strike si vychutnal, že ho môže vyhodiť. Aspoň sa mohol na niekom vyzúriť, keďže práve v ten týždeň prenajímateľ kancelárskych priestorov na Denmark Street oznámil všetkým svojim nájomcom, že budovu predal developerovi. Detektívovi teraz hrozilo, že príde nielen o kanceláriu, ale aj o domov.

Čerešničkou na torte počas tých niekoľkých nahovno dní bolo, že dočasná pracovníčka, ktorá mala v Robininej neprítomnosti riešiť základné papierovačky a zdvíhať telefón, bola tá najotravnejšia ženská, s akou sa kedy stretol. Denise v jednom kuse rozprávala ufnukaným nosovým hlasom, ktorý k nemu doliehal aj spoza zatvorených dverí vedúcich do jeho kancelárie. Strike sa v poslednom čase uchýlil k počúvaniu hudby cez slúchadlá. Výsledkom bolo, že musela viackrát zabúchať na dvere a zakričať, aby ju počul.

„Čo je?“

„Práve som našla toto.“ Denise mu zamávala pred nosom rukou písanou poznámkou. „Stojí tam *Clinic*, a pred tým je nejaké slovo na V... Stretnutie sa má uskutočniť o pol hodiny. Mala som vám to pripomenúť?“

Strike spoznal Robinin rukopis. Prvé slovo sa naozaj nedalo prečítať.

„Nie,“ odvetil. „Pokojuje to vyhodte.“

Tak trocha dúfal, že ak Robin naozaj trpí nejakými duševnými problémami, potajomky vyhľadala odbornú pomoc. Znova si založil slúchadlá a vrátil sa k správe, ktorú dovtedy čítal, no odrazu sa nemohol sústrediť. Rozhodol sa teda odísť na stretnutie s možným novým spolupracovníkom o niečo skôr. Predovšetkým preto, aby unikol od Denise, sa s ním mal stretnúť vo svojej obľúbenej krčme.

Celé mesiace po dolapení Shacklewellského Rozparovača nemohol Strike ani vkročiť do Tottenhamu, kde naňho márne číhali novinári, keď sa rozchýrilo, že tam chodíeva pravidelne. Ešte aj dnes sa najprv podozrievalo poobzeral, kým usúdil, že môže bez obáv vykročiť k baru, objednať si pohár Doom Baru a utiahnuť sa k stolu v kúte.

Teraz bol štíhlejší ako pred rokom: čiastočne preto, lebo sa snažil vzdať hranolčekov, ktoré tvorili dôležitú súčasť jeho stravy, čiastočne vďaka pracovnej záťaži. Hmotnostný úbytok zmiernil tlak na jeho amputovanú nohu, takže snaha sadnúť si a následná úľava nebola taká očividná. Strike si odpil z piva, zo zvyku si vystrel koleno a užíval si, že to ide relatívne ľahko. Potom otvoril lepenkový zakladač, ktorý si priniesol so sebou.

Poznámky v ňom spísal ten idiot, čo zozadu narazil mopedom do taxíka, a nestáli za veľa. Strike nemohol prísť o tohto klienta, no s Hutchin-

som už teraz ledva stíhali pokryť všetko. Súrne potreboval prijať niekoho nového, a predsa si nebol celkom istý, že tento pracovný pohovor je dobrý nápad. Skôr ako sa rozhodol vyhľadať človeka, ktorého nevidel päť rokov, neporadil sa s Robin. Dokonca aj vo chvíli, keď sa dvere Tottenhamu otvorili a do krčmy vošiel Sam Barclay presný ako hodinky, Strike uvažoval, či nerobí obrovskú chybu.

Pri pohľade na Glasgownčana bolo hneď jasné, že ide o bývalého vojaka. Bol nakrátko ostrihaný a na sebe mal tričko, pulóver s veľčkovým výstrihom, obťahnuté džínsy a príliš biele tenisky. Strike vstal a podal mu ruku. Barclay, ktorý ho zjavne takisto hneď spoznal, s úškrnom prehodil: „Už piješ, čo?“

„Dáš si aj ty?“ opýtal sa Strike.

Kým čakal na Barclayovo pivo, sledoval bývalého strelca v zrkadle za barom. Barclay mal len niečo cez tridsať, ale vlasy mu predčasne šedive-  
li. Inak vyzeral presne tak, ako si ho detektív pamätal. Mal hrubé obočie, veľké okrúhle modré oči, výraznú bradu a tak trochu pripomínal prívetivú sovu. Strikeovi sa pozdával, už keď sa ho snažil postaviť pred vojenský súd.

„Ešte fajčíš?“ opýtal sa, keď mu podal pivo a sadol si.

„Už len elektronickú cigaretu,“ odvetil Barclay. „Máme dieťa.“

„Blahoželám,“ povedal Strike. „Snažíš sa žiť zdravo?“

„Hej, tak nejako.“

„Díluješ?“

„Nedíloval som,“ vyhrkol prudko Barclay, „a ty to veľmi dobre vieš. Užívam len na rekreačné účely, kamoško.“

„Kde nakupuješ?“

„Na nete,“ odvetil Barclay a odchlípol si z piva. „Je to ľahké. Keď som to skúsil prvý raz, pomyslel som si, že to nemôže vyjsť. No potom som si povedal: ‚No a čo, bude to dobrodružstvo.‘ Posielajú ich ukryté v cigaretových škatuľkách, a tak. Môžeš si vyberať zo širokej ponuky. Internet je skvelá vec,“ zasmial sa.

„Čo od mňa vlastne chceš?“ pokračoval. „Nečakal som, že sa mi ozveš práve ty.“

Strike zaváhal.

„Uvažoval som, že by som ťa rád zamestnal.“

Rozhostilo sa ticho. Barclay naňho vytreštil oči, zaklonil hlavu a hlasno sa rozosmial.

„Kurva,“ vydýchol. „Prečo si to nepovedal hneď?“

„Čo myslíš?“

„Nehúlim každý večer,“ vyhlásil dôrazne Barclay. „Naozaj nie. Manželke sa to nepáči.“

Strike zvieral v ruke zakladač a uvažoval.

Na Barclaya natrafil v Nemecku, kde pracoval na drogovom prípade. Drogy sa v Britskej armáde kupovali a predávali rovnako ako v ktorejkoľvek inej časti spoločnosti, no Špeciálny vyšetrovací útvar mal v tomto prípade preskúmať profesionálnejšie pôsobiaci biznis. Barclaya označili za kľúčového hráča a kilová tehlička kvalitného marockého hašišu, nájdená medzi jeho vecami, bola dobrým dôvodom na výsluch.

Barclay trval na tom, že to naňho niekto našil, a Strike, ktorý bol pri výsluchu prítomný, mal sklon s ním súhlasiť – a nielen preto, lebo mu strelec pripadal natoľko inteligentný, že by ten hašiš určite ukryl niekam inam ako do svojho vojenského batoha. Na druhej strane, existovalo dosť dôkazov, že Barclay pravidelne užíva drogy, a našlo sa viacero svedkov, ktorí potvrdili, že sa začína správať nevyspytateľne. Strike mal pocit, že Barclay sa stal vhodným obetným baránkom, a tak sa rozhodol viesť menšie vyšetrovanie na vlastnú päsť.

Dopracoval sa k zaujímavým informáciám týkajúcim sa stavebných materiálov a technických zásob, ktoré sa objednávali až príliš často. Nebolo to prvý raz, čo odhalil tento typ korupcie, no dvaja dôstojníci zodpovední za záhadne miznúce a zároveň ľahko predajné komodity boli náhodou tí istí, čo chceli silou-mocou postaviť Barclaya pred vojenský súd.

Počas výsluchu, ktorý viedol iba Strike, Barclaya prekvapilo, keď sa začal seržant zo Špeciálneho vyšetrovacieho útvaru odrazu zaujímať nie o hašiš, ale o odchýlky v stavebných zmluvách. Najskôr bol obozretný a presvedčený, že mu vzhľadom na situáciu nikto neuverí, no napokon Strikeovi

prezradil, že si všimol to, čo ostatní prehliadli alebo nechceli riešiť, a dokonca začal dokumentovať, koľko presne dôstojníci nakradli. Nanešťastie pre Barclaya, dotyční dôstojníci sa dozvedeli, že sa až priveľmi zaujíma o ich aktivity, a zakrátko sa medzi Barclayovými osobnými vecami našlo spomínané kilo hašišu.

Keď Barclay ukázal detektívovi záznamy, ktoré si viedol (zápisník skrýval oveľa šikovnejšie ako hašiš), na seržanta urobilo dojem, ako metodicky a iniciatívne postupoval, hoci nikdy neprešiel investigatívnym výcvikom. Po otázke, prečo sa pustil do vyšetrovania, za ktoré mu nikto nezaplatí a ktoré mu spôsobilo toľko problémov, Barclay pokrčil širokými plecami a vyhlásil: „Lebo to nie je správne, no nie? Okrádajú predsa armádu. Mastia si vrecká peniazmi daňových poplatníkov.“

Strike venoval prípadu oveľa viac času, ako sa jeho kolegom zdalo nevyhnutné, no napokon sa vďaka Barclayomu spisu o aktivitách jeho nadriadených, doplnenému Strikeovým vyšetrovaním, podarilo mužov odsúdiť. Zásluhy sa pripísali Špeciálnemu vyšetrovaciemu útvaru, no Strike sa postaral, aby obvinenia proti Barclayovi zapadli prachom.

„Keď vravíš, že by si ma zamestnal, narážaš na detektívnu prácu?“ Barclay prehlušil šum a cinkanie v krčme.

Strike videl, že sa mu tá predstava pozdáva.

„Hej,“ prisvedčil. „Čo si robil, odkedy sme sa stretli naposledy?“

Odpoveď bola deprimujúca, no nie nečakaná. Niekoľko rokov po odchode z armády bolo pre Barclaya náročné udržať si stále zamestnanie, a tak občas vypomáhal ako maliar-natierač vo švagrovej firme.

„Manželka má väčší príjem,“ zdôveril sa. „Má dobrú prácu.“

„Okej,“ povedal detektív. „Na začiatok by som ťa mohol zamestnať na niekoľko dní týždenne. Budeš mi vystavovať faktúry ako živnostník. Ak to nebude fungovať, obaja môžeme spoluprácu kedykoľvek ukončiť. Môže byť?“

„Jasné,“ súhlasil Barclay. „Jasné, môže byť. Koľko platíš?“

Päť minút sa zhovárali o peniazoch. Strike mu vysvetlil, ako si môže založiť živnosť a ako má nosiť do kancelárie účtenky a iné potvrdenia o vý-

davkoch, ktoré prepláca. Napokon otvoril zakladač a posunul ho k Barclayovi, aby si mohol prezrieť jeho obsah.

„Potrebujem, aby si sledoval tohto chalana.“ Ukázal na fotografiu buclatého mladíka s hustými kučeravými vlasmi. „Odfot' ho s každým, s kým sa stretne, a pri všetkom, čo bude robiť.“

„Jasné, v pohode,“ odvetil Barclay, vytiahol mobil a odfotil si mladíkovu fotku a adresu.

„Dnes ho sleduje niekto iný,“ pokračoval Strike, „ale potrebujem, aby si zajtra ráno od šiestej stál pred jeho domom.“

Potešilo ho, že Barclay nemal pripomienky k skorému vstávaniu.

„Čo je s tou babou?“ opýtal sa Barclay a vložil si mobil naspäť do vrecka. „S tou, o ktorej sa spolu s tebou písalo v novinách?“

„S Robin? Je na dovolenke. Vráti sa budúci týždeň.“

Na rozlúčku si podali ruky a Strikea na okamih zaplavil prchavý optimizmus. Potom si však spomenul, že sa musí vrátiť do kancelárie k Denise, ktorá v jednom kuse tára, má vo zvyku rozprávať s plnými ústami a nevie si zapamätať, že neznáša slabý čaj s mliekom.

Cestou do kancelárie musel prejsť cez večne rozkopanú Tottenham Court Road. Keď prekonal najhlučnejší úsek, zavolať Robin a chcel jej oznámiť, že najal Barclaya, no telefonát skončil v odkazovej schránke. Spomenul si, že má práve byť na tej záhadnej klinike, a tak jej ani nenechal odkaz a zložil.

Kráčal ďalej a odrazu mu niečo zišlo na um. Dovtedy predpokladal, že návšteva kliniky sa týka Robininho duševného zdravia, ale čo ak...?

Mobil mu zazvonil v ruke. Na displeji svietilo číslo kancelárie.

„Prosím?“

„Pán Strike?“ zapišťala mu do ucha vystrašená Denise. „Pán Strike, mohli by ste sa rýchlo vrátiť, prosím? Prosím... Prišiel istý pán... Chce sa s vami naliehavo stretnúť...“

V úzadí sa ozval hlasný buchot a mužský krik.

„Prosím, vráťte sa čo najskôr!“ zvrieskla Denise.

„Som na ceste!“ zahučal Strike a nemotorne sa rozbehol.

## 2

*Nevyzerá, že by mohol vojsť sem.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Zadýchaný Strike s boľavým pravým kolenom zovrel zábradlie a vytiahol sa nahor po posledných schodoch na kovovom schodisku vedúcom do kancelárie. Za sklenými dverami sa rozliehali dva zvýšené hlasy: jeden mužský, druhý prenikavý vystrašený ženský. Keď detektív vtrhol do miestnosti, Denise sa krčila pri stene. „Vďaka bohu!“ vydýchla.

Strike usúdil, že muž uprostred miestnosti má zhruba dvadsaťpäť. Jeho vycivenú špinavú tvár, ktorej dominovali planúce vpadnuté oči, lemovali strapaté pramienky tmavých vlasov. Na sebe mal roztrhané a flakaté džínasy, tričko aj mikinu a podrážka na jednej teniske sa mu odliepala od kože. Detektívovi uderl do nosa odporný zvierací pach.

Nebolo pochyb, že neznámy je duševne chorý. Zhruba každých desať sekúnd sa uňho opakoval očividne neovládateľný tik: zakaždým sa najskôr dotkol špičky nosa, ktorý mu už od toľkého dotýkania očervenel, potom sa s tlmeným dutým buchnutím uderl do chudej hrude, a napokon spustil ruku k boku. Takmer okamžite mu však znova vyletela k špičke nosa. Vyzeral, akoby zabudol, ako sa prekrižovať, alebo si to v záujme rýchlosti trochu zjednodušil. Nos, hrud', ruka k boku, nos, hrud', ruka k boku. Na ten mechanický pohyb sa zle pozeralo a ešte horšie bolo, že si ho zjavne takmer neuvedomoval. Patril medzi tých chorých zúfalcov, ktorých človek vída v hlavnom meste a o ktorých by sa mal postarať niekto

iný, rovnako ako ten chlap v metre, s ktorým nechce nikto nadviazať očný kontakt, alebo tá vykrikujúca žena na rohu ulice, od ktorej každý bočí. Úlomky roztrieštenej ľudskosti boli natoľko bežné, že ich človek rýchlo vypustil z hlavy.

„Ste to vy?“ vyhrkol muž s planúcimi očami a znova sa dotkol nosa a hrude. „Vy ste Strike? Ten detektív?“

Rukou, ktorá mu ustavične nelietala od nosa na hrud', sa odrazu potiahol za zips na nohaviciach. Denise zakňučala, akoby sa bála, že sa zne-nazdajky odhalí, čo bolo dosť možné.

„Hej, ja som Strike.“ Detektív vošiel do miestnosti a postavil sa medzi neznámeho a dočasnú pracovníčku. „Ste v pohode, Denise?“

„Áno,“ zašepkala, ešte vždy pritisnutá k stene.

„Videl som, ako zabili dieťa,“ vyhlásil neznámy. „Zaškrtili ho.“

„Okej,“ odvetil vecne Strike. „Čo keby sme sa presunuli sem?“

Naznačil mu, aby vošiel do kancelárie.

„Potrebujem ísť na záchod!“ vykrikoval muž a potiahol za zips.

„Tak potom tadiaľto.“

Strike mu ukázal toaletu na odpočívadle. Len čo sa za ním zatvorili dvere, obrátil sa k Denise. „Čo sa stalo?“

„Chcel sa s vami stretnúť. Povedala som, že tu nie ste, a potom sa nahneval a začal do všetkého trieskať!“

„Zavolajte políciu,“ požiadal ju ticho. „Povedzte, že za nami prišiel veľmi chorý mladý muž. Možno je psychotický. Počkejte však, kým s ním nevojdem do kancelárie.“

Záchodové dvere sa rozleteli. Mladík si nechal rozopnuté nohavice a zdalo sa, že pod nimi nič nemá. Horúčkovo sa dotkol nosa a hrude, netušiac, že vystavuje na obdiv chumáč tmavých chlпов. Denise znova zakňučala.

„Tadiaľto,“ prihovoral sa mu prívetivo Strike. Muž sa odšuchtal cez dvere. Po krátkej prestávke sa zdalo, že páchne ešte horšie ako pred chvíľou.

Detektív ho vyzval, aby si sadol, a neznámy sa usadil na kraj stoličky pre klientov.

„Ako sa voláte?“ opýtal sa Strike a sadol si za stôl oproti nemu.

„Billy,“ odvetil mladík a ruka mu trikrát za sebou rýchlo zletela od nosa na hrud'. Po treťom raze ju spustil, schmatol druhou rukou a tuho pridržal.

„Videli ste, ako niekto zaškrtil dieťa, Billy?“ pokračoval detektív, zatiaľ čo Denise vo vedľajšej miestnosti vyhrkla: „Polícia? Rýchlo!“

„Čo vravela?“ Billy veľkými vpadnutými očami nervózne pozrel smerom na recepciu. Jednou rukou si silno stískal druhú, aby potlačil svoj tik.

„O nič nejde,“ prehodil nenútené detektív. „Pracujem na niekoľkých prípadoch naraz. Povedzte mi o tom dieťati.“

Strike sa načiahol po zápisník a pero. Celý čas sa pohyboval pomaly a obozretne, akoby bol Billy divý vták, ktorý by sa mohol zľaknúť.

„Zaškrtil ho hore pri koňovi.“

Denise teraz hlasno blabotala do telefónu za tenkou priečkou.

„Kedy sa to stalo?“ Strike ešte vždy písal.

„Dávno... Bol som ešte malý. Bolo to dievčatko, ale potom povedali, že to bol chlapček. Bol tam aj Jimmy. Tvrdí, že som nič také nevidel, ale mýli sa. Videl som, ako to urobil. Zaškrtil ju. Videl som to.“

„A stalo sa to hore pri koňovi, áno?“

„Rovno pri koňovi. Tam ju však nepochovali. Alebo jeho. To dieťa pochovali v údolí pri dome môjho otca. Videl som ich pri tom. Môžem vám ukázať to miesto. Mne by nedovolila kopáť, ale vám áno.“

„A urobil to Jimmy, áno?“

„Jimmy nikdy nikoho nezaškrtil!“ vyhrkol nahnevane Billy. „Videl to rovnako ako ja. Tvrdí, že sa to nestalo, ale klame. Bol pri tom. Má strach, chápete?“

„Chápem,“ zaklamal Strike a ďalej si písal poznámky. „Ak sa mám pustiť do vyšetrovania, budem potrebovať vašu adresu.“

Napoly čakal odpor, no Billy sa nedočkavo načiahol po ponúkaný zápisník a pero. Detektív zachytil ďalší závan telesného pachu. Billy začal písať, no vtom si to rozmyslel.

„Nepriďte k Jimmymu domov, však? Zodral by ma z kože. Nemôžete prísť k Jimmymu.“

„Nie, nie,“ ubezpečil ho detektív. „Vašu adresu potrebujem len do svojich záznamov.“

Cez dvere bolo počuť Denisin prenikavý hlas.

„Potrebujem, aby ste prišli rýchlejšie, je veľmi narušený!“

„Čo to hovorí?“ opýtal sa Billy.

Na Strikeovo veľké sklamanie Billy zrazu vytrhol vrchný papier zo zápisníka, pokrčil ho a začal sa znova dotýkať nosa a hrude päsťou, v ktorej ho stískal.

„Denise si nevšímajte,“ povedal Strike. „Zaoberá sa iným klientom. Dáte si niečo na pitie, Billy?“

„Čo také?“

„Čaj? Alebo kávu?“

„Prečo?“ opýtal sa Billy. Tá otázka v ňom vzbudila ešte väčšie podozrenie. „Prečo chcete, aby som si niečo dal?“

„Iba ak máte chuť. Ak si nedáte, nič sa nedeje.“

„Nepotrebujem lieky!“

„Ani pre vás žiadne nemám,“ odvetil detektív.

„Nie som chorý! Zaškrtil to dieťa a potom ho pochovali v údolí pri dome môjho otca. Zabalili ho do deky. Do ružovej deky. Nebola to moja vina. Bol som ešte malý. Nechcel som tam byť. Bol som ešte maličký.“

„Neviete, pred koľkými rokmi sa to stalo?“

„Pred mnohými rokmi... Nedokážem na to zabudnúť,“ dodal Billy. Oči v chudej tvári mu planuli a päť s pokrčeným papierom mu lietala hore-dolu od nosa k hrudi. „Pochovali ju v ružovej deke v údolí pri ocovom dome. A potom povedali, že to bol chlapec.“

„Kde stojí dom vášho otca, Billy?“

„Ona mi už nedovolí vrátiť sa tam. Vy by ste tam však mohli kopať. Vy by ste tam mohli ísť. Zaškrtili ju.“ Billy uprel na detektíva utrápený pohľad. „No Jimmy vrel, že to bol chlapec. Zaškrtený hore pri...“

Ozvalo sa klopanie. Skôr ako stihol Strike povedať Denise, aby nevstupovala, strčila hlavu do dverí. Odkedy bol v kancelárii aj detektív, tvárila sa oveľa odvážnejšie, užívajúc si vlastnú dôležitosť.

„Prídu,“ vyhlásila s veľavravným pohľadom, ktorý by vystrašil aj oveľa menej nervózneho človeka, ako bol Billy. „Už sú na ceste.“

„Kto príde?“ vyhrkol mladík a vyskočil na nohy. „Kto je na ceste?“

Denise vytiahla hlavu z miestnosti a zatvorila dvere. Ozvalo sa tlmené buchnutie a Strike vedel, že sa o ne oprela, aby zadržala Billyho vnútri.

„Naráža na zásielku, ktorú očakávam,“ prehodil upokojujúco Strike a vstal. „Pokračujte o tom...“

„Čo ste to urobili?“ zakvílil Billy a cúvol k dverám, dotýkajúc sa nosa a hrude. „Kto príde?“

„Nikto nepríde,“ ubezpečil ho detektív, no Billy sa už pokúšal otvoriť dvere, a keď narazil na odpor, oprel sa do nich celou váhou. Zvonka sa ozval výkrik a Denise zrejme odhodilo nabok. Skôr ako stihol detektív obísť stôl, mladík vyšprintoval cez vchodové dvere. Počuli, ako uteká po kovovom schodisku a berie tri schody naraz. Rozzúrený Strike dobre vedel, že nemá šancu dobehnúť mladšieho a podľa všetkého aj zdatnejšieho muža, a tak sa vrátil naspäť do kancelárie. Otvoril okno a vyklonil sa z neho práve vtedy, keď Billy zabočil za roh ulice a zmizol z dohľadu.

„Dopekla! Doriti!“

Muž kráčajúci do obchodu s gitarami na druhej strane ulice sa prekvapene obzrel, hľadajúc zdroj tej nadávky.

Strike odstúpil od okna a zamračil sa na Denise, ktorá sa oprašovala po dverách kancelárie. Nemohol uveriť, že je so sebou očividne nesmierne spokojná.

„Snažila som sa ho zadržať,“ vyhlásila hrdó.

„Áno.“ Detektív sa musel veľmi ovládať. „Všimol som si.“

„Polícia je na ceste.“

„Fantastické.“

„Nedáte si šálku čaju?“

„Nie,“ precedil cez zuby.

„Tak potom pôjdem trocha osviežiť toaletu,“ vyhlásila. „Podľa mňa ani nespláchol,“ dodala šeptom.

# 3

*A boj som zvädzal sám, v najväčšej tichosti.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Robin kráčala po neznámej ulici v Deptforde, a keď ju na okamih zaplavila prchavá bezstarostnosť, zauvažovala, kedy mala naposledy taký pocit. Došlo jej, že odvtedy uplynul viac než rok. Povzbudená popoludňajším slnkom, farebnými výkladmi a všeobecným ruchom a hlukom práve oslavovala, že už nikdy v živote nemusí vkročiť na kliniku Villiers Trust Clinic.

Jej terapeutka bola nespokojná, že končí.

„Odporúčame celý cyklus,“ vyhlásila.

„Viem,“ odvetila Robin. „Mrzí ma to, ale mám pocit, že toto mi už nemá ako prospieť.“

Terapeutka sa chladne usmiala.

„Kognitívno-behaviorálna terapia je skvelá,“ pokračovala Robin. „Pomáha mi zvládať úzkosť, takže v nej budem pokračovať...“

Zhlboka sa nadýchla, uprela zrak na terapeutkine topánky na nízkom podpätku značky Mary Jane a potom sa prinútila pozrieť jej do očí.

„... ale toto mi veľmi nepomáha.“

Rozhostilo sa ticho. Po piatich stretnutiach už na to bola Robin zvyknutá. V bežnom rozhovore by sa považovalo za bezočivé alebo pasívne agresívne jednoducho sa odmlčať, sledovať toho druhého a čakať, kým neprehovorí, no zistila, že v psychodynamickej terapii ide o štandard.

Robinin lekár jej dal odporúčanie na bezplatnú terapiu v rámci štátnej zdravotnej starostlivosti, ale poradovník bol taký dlhý, že sa s Matthewovou neochotnou podporou rozhodla za stretnutia platiť. Vedela, že Matthew sa musí veľmi ovládať, aby nevyhlásil, že ideálnym riešením by bolo, keby sa vzdala práce, ktorá jej spôsobila posttraumatickú stresovú poruchu a ktorá bola podľa jeho názoru platená príliš slabo vzhľadom na hrozby, ktorým pri nej bola vystavená.

„Viete,“ Robin pokračovala vo vopred pripravenom prejave, „v podstate všetci ľudia v mojom okolí majú pocit, že vedia, čo je pre mňa najlepšie.“

„Nuž, áno,“ odvetila terapeutka tónom, ktorý by podľa Robin za múrmi kliniky vyznieval povýšenecky, „zhovárali sme sa...“

„A...“

Robin bola od prírody zmierlivá a zdvorilá. Na druhej strane, terapeutka jej opakovane zdôrazňovala, aby v tejto ošumelej malej miestnosti so zelencom v nevýraznom zelenom kvetináči a obrovskými papierovými vreckovkami na nízkom borovicovom stole vravela len neprikrášenú pravdu.

„... a, úprimne povedané, mám pocit, že ste len jednou z nich.“

Znova zavládlo ticho.

„Nuž,“ zopakovala terapeutka s tichým smiechom, „chcem vám predsa pomôcť dospieť k vlastným záverom o...“

„Áno, ale robíte to tak, že... že ma ustavične do niečoho tlačíte,“ prerušila ju Robin. „Ste útočná. Spochybňujete všetko, čo poviem.“

Robin zatvorila oči a zaplavila ju únava. Všetky svaly ju boleli. Celý týždeň skladala nezmontovaný nábytok, vláčila škatule s knihami a vešala obrazy.

„Odchádzam odtiaľto vyčerpaná,“ dodala a otvorila oči. „Prídem domov k manželovi a on sa správa rovnako. Urazene mlčí a spochybňuje ma aj v tých najbezvýznamnejších veciach. A potom zavolám mame a zažívam to isté. Jediný, kto ma neotravuje, aby som sa dala dokopy, je...“ zasekla sa, no potom pokračovala: „... môj partner v práci.“

„Pán Strike,“ prehodila sladko terapeutka.

Jablkom sváru medzi Robin a terapeutkou bolo, že odmietla rozobrať svoj vzťah so Strikeom. Potvrdila len, že detektív netuší, ako veľmi ju zasiahol prípad Shacklewellského Rozparovača. Vyhlásila, že ich osobný vzťah nijako nesúvisí s jej súčasnými problémami. Terapeutka ho odvtedy spomenula na každom stretnutí, ale Robin vytrvalo odmietala rozvíjať túto tému.

„Áno, on,“ prisvedčila.

„Pripustili ste predsa, že ste mu nepovedali, akými úzkosťami trpíte.“

„Dnes som sem prišla len preto, aby som vám oznámila, že končím,“ pokračovala Robin, nevšímajúc si poslednú poznámku. „Ako som vravela, kognitívno-behaviorálna terapia je pre mňa veľmi užitočná a budem pokračovať v cvičeniach.“

Terapeutka sa tvárila pohoršene, že klientka nezostane do konca stretnutia, ale Robin jej zaň zaplatila, takže si povedala, že môže pokojne odísť a užiť si voľnú hodinu. Mala pocit, že má právo neponáhľať sa naspäť domov, kde by musela ďalej vybaľovať. Namiesto toho si kúpila Cornetto a vychutnávala si ho na prechádzke po slnkom zaliatych uliciach svojej novej štvrte.

Naháňala svoje šťastie ako motýľa, lebo sa bála, že jej uletí. Zabočila do tichšej uličky a prinútila sa sústrediť na neznáme prostredie. Koniec koncov, bola nadšená, že sa konečne odsťahovala zo starého bytu vo West Ealingu, s ktorým sa spájalo množstvo zlých spomienok. Počas súdneho procesu so Shacklewellským Rozparovačom vyšlo najavo, že ju sledoval oveľa dlhšie, ako predpokladala. Podľa polície sa údajne potľkal aj v okolí Hastings Road a číhal za zaparkovanými autami len niekoľko metrov od jej vchodových dverí.

Hoci sa zúfalo túžila odsťahovať, s Matthewom im trvalo jedenásť mesiacov, kým si niečo našli. Hlavný problém spočíval v tom, že Matthew bol odhodlaný „dostať sa o stupienok vyššie na realitnom rebríku“, keďže mal teraz lepšie platenú novú prácu a zdedil peniaze po zosnulej matke. Aj Robinini rodičia vyjadrili ochotu trocha im pomôcť vzhľadom na príšerné spomienky súvisiace so starým bytom, no Londýn bol neskutočne drahý.

Matthew trikrát zatúžil po bytoch, ktoré boli nad ich finančné možnosti. Tri razy sa im nepodarilo kúpiť byt, pričom Robin bolo hneď jasné, že by sa predal aj o niekoľko tisíc drahšie, než koľko mohli ponúknuť oni.

„Smiešne!“ opakoval. „Toľko predsa nemôže stať!“

„Stojí toľko, koľko sú ľudia ochotní zaplatiť,“ vyhlásila Robin. Hnevala ju, že účtovník nechápe pôsobenie trhových síl. Ona by sa presťahovala kamkoľvek, dokonca aj do jednoizbáku, len aby unikla tieňu vraha, ktorý ju naďalej mátal v snoch.

Chcela sa vrátiť na hlavnú cestu, no vtom si v tehlovom múre všimla bránu lemovanú tými najčudnejšími stĺpmi, aké kedy videla. Oba stĺpy zdobili vyrezávané kosti, na ktorých sedeli obrovské rozpadajúce sa kamenné lebky. Za múrom sa dvíhala vysoká hranatá veža.

Také stĺpy by sa hodili pred pirátske sídlo alebo do nejakého fantasy filmu, pomyslela si, podišla bližšie a preskúmala prázdne čierne očné jamky. Keď nakukla za múr, uvidela kostol a machom obrastené hroby v prázdnej záhrade plnej rozkvitnutých ruží.

Dojedala zmrzlinu a prechádzala sa okolo Kostola svätého Mikuláša, zvláštnej stavby pripomínajúcej starú školu z červených tehál, prilepenú na kamennú vežu. Napokon si sadla na drevenú lavičku, ktorá sa na slnku takmer nepríjemne rozhorúčila, vystrela si boľavý chrbát a užívala si nádhernú vôňu rozohriatych ruží. Odrazu sa proti svojej vôli preniesla naspäť do hotelového apartmánu v Yorkshire. Kytica krvavočervených ruží tam takmer pred rokom bola svedkom toho, čo nasledovalo, keď počas svadobnej hostiny nechala Matthewa stáť na parkete.

Matthew, jeho otec, teta Sue, Robinini rodičia a brat Stephen sa zhromaždili v novomanželskom apartmáne, kam sa Robin ukryla pred Matthewovou zlosťou. Práve sa vyzliekala zo svadobných šiat, keď sa všetci jeden po druhom nahrnuli dnu a chceli vedieť, čo sa deje.

Zavládol obrovský hluk. Stephen prvý pochopil, čo Matthew spôsobil, keď vymazal Strikeove telefonáty, a začal naňho kričať. Geoffrey sa opito dožadoval odpovede na otázku, prečo smel Strike zostať na večeru, hoci neodpovedal na pozvánku. Matthew na všetkých vrieskal, aby vypadli,

lebo je to medzi ním a Robin, zatiaľ čo teta Sue ustavične opakovala: „Ešte nikdy som nevidela, aby nevesta odišla počas prvého tanca. Nikdy! Ešte nikdy som nevidela, aby nevesta odišla počas prvého tanca.“

Linda po chvíli takisto pochopila, čo urobil Matthew, a začala mu to vyčítať. Geoffrey priskočil synovi na pomoc a pýtal sa, prečo Linda chce, aby sa Robin vrátila k mužovi, ktorý dopustil, že ju vrah porezal. V tej chvíli prišiel hrozne opitý Martin a zahnal sa na Matthewa z dôvodov, ktoré nikto nikdy uspokojivo nevysvetlil. Robin sa utiahla do kúpeľne, a hoci celý deň takmer nič nejedla, povracala sa.

O päť minút bola nútená vpustiť dnu Matthewa, ktorému tiekla krv z nosa, a práve tam – členovia oboch rodín na seba ešte vždy vrieskali v susednej spálni –, práve tam sa jej Matthew s toaletným papierom pritisnutým na nosné dierky opýtal, či s ním pôjde na Maldivy. Nie na svadobnú cestu, už nie, ale aby mohli vyriešiť problémy v súkromí. „Ďaleko,“ zamrmľal nezreteľne a ukázal na zdroj kriku, „od tohto všetkého. A netreba zabúdať na novinárov,“ dodal obviňujúco. „Budú sa okolo teba motať v súvislosti s Rozparovačom.“

Pohľad nad zakrvaveným toaletným papierom mal chladný. Zlostil sa na ňu, že ho strápnila na parkete, a bol nazúrený na Martina, že ho udrhel. V jeho pozvaní na palubu lietadla nebola ani štipka romantiky. Navrhoval jej rokovanie, príležitosť na pokojný rozhovor. Ak po starostlivých úvahách dospejú k názoru, že ich manželstvo je omyl, po dvoch týždňoch sa vrátia domov, spoločne oznámia rozchod a každý vykročí vlastnou cestou.

V tej chvíli zúfalá Robin s boľavou rukou, hlboko otrasená z pocitov, ktoré sa v nej prebudili v Strikeovom náručí, a s vedomím, že novinári sa ju možno už teraz pokúšajú vystopovať, vnímala Matthewa ak nie ako spojenca, aspoň ako únikovú cestu. Lákala ju predstava, že nasadne do lietadla a odletí preč z dosahu prívalovej vlny zvedavosti, klebiet, hnevu, starostlivosti a nevyžiadaných rád, ktorá by ju istotne zaplavila, keby zostala v Yorkshire.

A tak odišli, hoci sa cestou v lietadle takmer nerozprávali. Nikdy sa neopýtala, na čo Matthew myslel počas tých dlhých hodín. Vedela len to, že

ona myslela na Strikea. Sledovala oblaky plávajúce za oknom a v duchu sa ustavične vracala k spomienke na to objatie.

*Som doňho zaľúbená?* Dokola si kládla tú istú otázku, ale nedospela k žiadnemu definitívnemu záveru.

Uvažovala nad tým niekoľko dní, no so svojím trápením sa nemohla zdôveriť Matthewovi, s ktorým sa prechádzali po bielych plážach a rozoberali hádky a nedorozumenia medzi nimi. Matthew spával na pohovke v obývačke, Robin v posteli s baldachýnom na poschodí. Občas sa hádali, inokedy medzi nimi zavládlo ublížené a nahnevané ticho. Matthew mal ustavične pod dohľadom Robinin mobil. Chcel vedieť, kde sa nachádza, v jednom kuse ho bral do rúk a kontroloval. Vedela, že hľadá správy a telefonáty od jej šéfa.

Najhoršie bolo, že žiadne neprichádzali. Strike očividne nemal záujem baviť sa s ňou. To objatie na schodoch, ku ktorému sa v myšlienkach vracala ako pes k nádherne smradľavému stĺpu pouličného osvetlenia, preňho zjavne znamenalo oveľa menej ako pre ňu.

Noc čo noc sa sama prechádzala po pláži a počúvala hlboký dych mora. Zranená ruka sa jej potila pod ortézou. Mobil si nechávala vo vile, aby Matthew nemal výhovorku, že ju sleduje, lebo jej chce dokázať, že sa potajomky zhovára so Strikeom.

V siedmy večer bol Matthew vo vile a ona sa rozhodla, že Strikeovi zavolá. Takmer si nechcela priznať, že v duchu vymyslela plán. V bare mali pevnú linku a telefónne číslo do kancelárie vedela naspamäť. Telefonát sa automaticky presmeruje na detektívov mobil. Netušila, čo mu povie, keď sa dovolá, ale bola si istá, že keď začuje jeho hlas, dozvie sa pravdu o svojich pocitoch. Keď telefón v ďalekom Londýne zazvonil, vyschlo jej v ústach.

Nieko zdvihol, ale chvíľu bolo ticho. Robin počúvala šuchot na druhom konci. Potom sa ozval chichot, a napokon konečne niekto prehovoril.

„Prosím? Tu je Cormy...“

Žena sa nahlas neviazane rozosmiala a Robin začula v pozadí Strikeov napoly pobavený, napoly podráždený a rozhodne pripitý hlas: „Daj to sem! Vážne, daj to...“

Robin tresla slúchadlo naspäť na vidlicu. Na tvári aj hrudi jej naskočili kropaje potu. Cítala sa zahanbene, hlúpo, ponížene. Bol s inou ženou. Ten smiech bol nepochybne dôverný. Neznáma baba si ho doberala, dvíhala jeho mobil a oslovovala ho (odpornou prezývkou) Cormy. Robin sa rozhodla, že ak sa jej Strike niekedy opýta na tento telefonát, poprie, že mu volala ona. Bude klamať, až sa zapráši. Bude sa tváriť, že netuší, o čom hovorí...

Ženský hlas v telefóne ju zasiahol ako facka. Ak Strike dokázal niekoho zbaliť tak skoro po ich objatí (a stavila by svoj život na to, že tá baba, nech to bol ktokoľvek, sa so Strikeom práve vyspala alebo sa na to chystala), tak nesedí v Londýne a neumára sa svojimi citmi k Robin Ellacottovej.

Soľ na perách v nej vzbudila smäd. Vliekla sa nocou, vyšliapavala hlbokú cestičku v mäkkom bielom piesku a po jej boku sa donekonečna láмали vlny. Nie je možné, opýtala sa sama seba, keď sa konečne vyplakala, že si mylí vďačnosť a priateľstvo s niečím hlbším? Že si pomýlila lásku k vyšetrovaniu s láskou k mužovi, ktorý jej poskytol prácu? Pravdaže, Strikea obdivovala a mala ho veľmi rada. Prežili spolu veľa silných zážitkov, takže je prirodzené, že má k nemu blízko, ale je to láska?

V ten vlhý večer bolo vo vzduchu počuť bzukot komárov a šum vĺn na pobreží. Robin si objala zranenú ruku a neveselo si pripomenula, že hoci čoskoro oslávi dvadsiate ôsme narodeniny, s mužmi má veľmi málo skúseností. Nepoznala nič iné okrem Matthewa, ktorý bol už desať dlhých rokov jej jediným sexuálnym partnerom a bezpečným prístavom. Keby sa aj buchla do Strikea (použila výraz, ktorý by možno vytiahla jej matka), nebolo by to azda prirodzeným sprievodným javom, keďže nestriedala chlapov a neexperimentovala ako väčšina žien v jej veku? Toľké roky bola verná Matthewovi. Nebolo jasné, že jedného dňa sa rozhladne a uvedomí si, že existujú aj iné životy a iné voľby? Nebolo už dávno načas, aby si všimla, že Matthew nie je jediný muž na svete? Strike, pomyslela si, je skrátka ten, s kým trávim najviac času, takže je prirodzené, že naňho prenášam svoje predstavy, zvedavosť aj nespokojnosť s Matthewom.

Keď mala pocit, že už dohovorila tej časti svojho ja, ktorá túžila po Strikeovi, v ôsmy večer svadobnej cesty dospela k ťažkému rozhodnutiu.

Chcela sa vrátiť domov skôr a oznámiť obom rodinám, že sa s Matthewom rozišli. Matthewovi musí povedať, že to nijako nesúvisí s nikým iným, no po náročných a vážnych úvahách neverí, že sa k sebe hodia natoľko, aby zostali manželmi.

Ešte vždy si spomínala na tú zmes paniky a strachu, keď otvorila dvere vily, pripravená na hádku, ktorá sa napokon vôbec neodohrala. Matthew sedel zhrbený na pohovke. „Mami?“ zamrmľal, keď ju uvidel.

Tvár, ruky aj nohy sa mu leskli od potu. Keď podišla bližšie, všimla si nepekné čierne žily na vnútornej strane jeho ľavého predlaktia. Vyzerali, akoby ich niekto napustil atramentom.

„Matt?“

Keď začul jej hlas, uvedomil si, že to nie je jeho mŕtva matka.

„Necítim... sa dobre, Rob...“

Rozbehla sa k telefónu, zavolała do hotela a dala privolať lekára. Kým aj so sestričkou prišli, Matthew pomaly upadal do delíria. Na chrbte jeho ruky objavili škrabanec a znepokojene dospeli k záveru, že má možno bakteriálnu celulitídu. Robin z ustarostených tvárí lekára a sestry usúdila, že ide o niečo vážne. Matthew videl v tmavých kútoch miestnosti postavy ľudí, ktorí tam v skutočnosti neboli.

„Kto je to?“ vypytoval sa Robin. „Kto je tamto?“

„Nie je tu nikto iný, Matt.“

Držala ho za ruku, zatiaľ čo lekár a sestra diskutovali o hospitalizácii.

„Neopúšťaj ma, Rob.“

„Neopustím ťa.“

Myslela tým, že nikam neodchádza v tej chvíli – nie, že s ním zostane navždy –, ale Matthew sa rozplakal.

„Ach, vďaka bohu. Myslel som, že ma necháš... Lúbim ťa, Rob. Viem, že som to posral, ale ľúbim ťa...“

Lekár podal jej manželovi perorálne antibiotiká a odišiel vybaviť niekoľko telefonátov. Matthew v horúčke objímal manželku a ďakoval jej. Občas znova upadol do stavu, v ktorom mal pocit, že v prázdnych kútoch izby sa pohybujú tieň. Ešte dva razy spomenul mŕtvu matku. Robin sedela

v zamatovej temnote tropickej noci, počúvala okrídlený hmyz narážajúci do sieťok na oknách a na striedačku utešovala a strážila muža, ktorého ľúbila od svojich sedemnástich rokov.

Nebola to bakteriálna celulitída. Antibiotiká v priebehu nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín zabrali. Keď sa Matthew spamätal z náhlej agresívnej choroby, ustavične ju pozoroval. Bol taký slabý a zraniteľný, akého ho nikdy predtým nevidela. Očividne mal strach, že si to napokon rozmyslí a nezostane s ním.

„Nemôžeme to všetko zahodiť, no nie?“ opýtal sa jej zachrípnuto z postele, kde mal podľa lekára ležať. „Tolké roky...“

Nechala ho rozprávať o starých dobrých, spoločne strávených časoch a pripomínala si tú rozosmiatu babu, ktorá nazvala Strikea „Cormy“. Predstavila si, že sa vráti domov a požiada o anuláciu manželstva, ktoré ešte vždy nebolo naplnené. Myslela na peniaze, ktoré jej rodičia minuli na ten hrozný svadobný deň.

V ružových kríkoch na cintoríne bzučali včely a Robin už po tisíci raz uvažovala, kde by bola teraz, keby sa Matthew nepoškriabal o koral. Na pred chvíľou ukončených terapeutických stretnutiach mala väčšinou potrebu rozprávať o pochybnostiach, ktoré ju trápili, odkedy súhlasila, že zostane vydatá.

V nasledujúcich mesiacoch (a najmä vtedy, keď s Matthewom prežívali celkom dobré obdobie) mala pocit, že bolo správne dať manželstvu šancu. Nikdy si však nezabudla pripomenúť, že sú spolu iba na skúšku, a práve preto počas bezsenných nocí občas hrešila samu seba za to, že mala priveľký strach oslobodiť sa od neho, keď vyzdravel.

Strikeovi nikdy nevysvetlila, čo sa vlastne stalo a prečo súhlasila, že sa pokúsi udržať manželstvo nad vodou. Možno práve preto ich priateľstvo postupne tak ochladlo. Keď sa vrátila zo svadobnej cesty, Strike sa k nej správal inak – a pripúšťala, že možno aj ona k nemu v dôsledku toho, čo si vypočula v telefóne, keď mu v zúfalstve zavolala z toho maldivského baru.

„Takže s ním zostávaš, čo?“ opýtal sa drsne, keď jej pozrel na prstenník.

Jeho tón ju podráždil rovnako ako fakt, že sa jej nikdy neopýtal, prečo sa snaží. Odvtedy sa vôbec nezaujímal o jej súkromný život a nikdy nenažnačil, že si spomína na to objatie na schodisku.

Či už preto, lebo to tak Strike zariadil, alebo nie, od Shacklewellského Rozparovača nespolupracovali na žiadnom prípade. Robin napodobnila staršieho partnera v detektívnej agentúre a začala vystupovať odmeranejšie a profesionálnejšie.

Občas však mala strach, že si ju už necení tak ako kedysi, lebo sa prejavila ako priemerná a zbabelá osoba. Pred niekoľkými mesiacmi viedli rozpačitý rozhovor, v ktorom jej navrhol, aby si vzala dovolenku, a opýtal sa, či sa už spamätala po tom útoku nožom. Vníkala to ako zneváženie vlastnej odvahy. Obávala sa, že sa opäť ocitne na vedľajšej koľaji a príde o jedinu oblasť svojho života, ktorá ju v súčasnosti naplňovala. Vyhlásila teda, že je v úplnom poriadku, a zdvojnásobila svoje pracovné nasadenie.

V kabelke jej zavibroval mobil prepnutý do tichého režimu. Robin ho vytiahla a pozrela sa, kto jej volá. Strike. Okrem toho si všimla, že jej telefonoval aj pred chvíľou, keď sa s radosťou lúčila s Villiers Trust Clinic.

„Ahoj,“ pozdravila ho. „Predtým som ti nemohla zdvihnúť. Prepáč.“

„V pohode. Ako dopadlo sťahovanie?“

„Fajn,“ odvetila.

„Chcel som ti len povedať, že som najal nového spolupracovníka. Volá sa Sam Barclay.“

„Super.“ Robin sledovala ligotavú muchu na veľkej bielej ruži s nádychom ružovej. „Kde si ho vyhrabal?“

„V armáde.“

„Bol vo vojenskej polícii?“

„Ehm, nie celkom.“

Keď jej porozprával príbeh Sama Barclaya, Robin zistila, že sa uškŕňa. „Takže si najal zhúleného maliara-natierača?“

„Už fajčí len elektronickú cigaretu,“ spresnil Strike a Robin vycítila, že sa takisto usmieva. „Snaží sa žiť zdravo. Má malé dieťa.“

„Nuž, vyzerá... zaujímavo.“

Odmlčala sa, ale detektív neprehovoril.

„Uvidíme sa teda v sobotu večer,“ dodala.

Robin mala pocit, že na kolaudačný večierok musí pozvať aj Strikea, keďže pozvala aj najstálejšieho a najspoľahlivejšieho spolupracovníka Andyho Hutchinsa. Bolo by čudné, keby ho obišla. Prekvapilo ju však, keď pozvanie prijal.

„Hej, uvidíme sa.“

„Príde aj Lorelei?“ Robin sa snažila vyznieť nenútene, ale nebola si istá, či sa jej to podarilo.

Strike, ktorý sa práve nachádzal v centre mesta, mal pocit, že jej v hlase zachytil zlomyseľný podtón, akoby ho vyzývala, aby pripustil, že jeho priateľka má smiešne meno. V minulosti by si ju za to podal a opýtal by sa, čo má za problém s menom Lorelei. Páčilo by sa mu, že sa s ňou môže doťahovať. Teraz by sa však ocitli na nebezpečnom území.

„Hej, príde. Pozvánka bola pre oboch...“

„Áno, pravdaže áno,“ prisvedčila náhlivo Robin. „Dobre teda, uvidíme sa...“

„Počkej,“ prerušil ju.

V kancelárii bol sám, lebo Denise poslal domov skôr. Dočasná pracovníčka nechcela odísť. Koniec koncov, bola platená za odpracované hodiny. Až keď ju Strike ubezpečil, že jej zaplatí za celý deň, začala si baliť veci. Ústa sa jej celý čas nezatvorili.

„Dnes popoludní sa stala zvláštna vec,“ pokračoval.

Robin si sústredene a bez prerušení vypočula jeho farbistý opis Billyho krátkej návštevy. Ku koncu sa dokonca zabudla trápiť detektívovou odme- ranosťou. Vlastne mala pocit, že znie ako Strike spreď roka.

„Určite bol mentálne chorý,“ zakončil s pohľadom upretým na jasnú oblohu za oknom. „Možno psychotický.“

„Áno, ale...“

„Viem,“ prerušil ju, načiahol sa po zápisník, z ktorého Billy vytrhol nedopísanú adresu, a neprítomne ho obrátil vo voľnej ruke. „Je mentálne

chorý, a *preto* si myslí, že bol svedkom zaškrtenia dieťaťa? Alebo je mentálne chorý, a *naozaj* bol svedkom zaškrtenia dieťaťa?“

Obaja sa na chvíľu odmlčali a uvažovali nad Billyho príbehom s vedomím, že ten druhý premýšľa nad tým istým. Krátke priateľské zamyslené ticho náhle prerušil kokeršpaniel, ktorý bez Robininho povšimnutia vyšiel z ružových kríkov a bez varovania jej položil studený ňufák rovno na holé koleno. Robin skríkla.

„Čo sa deje, dopekla?“

„Nič... pes...“

„Kde si?“

„Na cintoríne.“

„Čože? Prečo?“

„Chcela som preskúmať okolie. Mala by som končiť,“ vyhlásila a vstala. „Doma ma čaká ďalší nezmontovaný nábytok.“

„Máš pravdu.“ Strike sa vrátil k svojej zvyčajnej úsečnosti. „Uvidíme sa v sobotu.“

„Veľmi ma to mrzí,“ prihovoriť sa Robin postarší majiteľ kokeršpaniela, keď odložila mobil naspäť do kabelky. „Bojíte sa psov?“

„Vôbec nie.“ Robin s úsmevom pohladkala kokeršpaniela po hebkej zlatistej hlave. „Len ma prekvapil.“

Cestou domov popod obrovské lebky uvažovala nad Billym, ktorého Strike opísal tak živo, až mala pocit, že sa s ním stretla aj ona.

Bola natoľko zahľbená do svojich myšlienok, že prvý raz za celý týždeň zabudla pozrieť na krčmu Biela labuť, keď popri nej prechádzala. Vysoko nad ulicou na rohu budovy bola vytesaná biela labuť, ktorá Robin zakaždým pripomenula jej katastrofálny svadobný deň.

## 4

*Ale čo chcete začať v meste?*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Desať kilometrov odtiaľ Strike odložil mobil na stôl a zapálil si cigaretu. Robinin záujem o jeho príbeh ho upokojil po rozhovore s policajtmi, ktorý musel pretrpieť pol hodiny po Billyho úteku. Obaja policajti, ktorí reagovali na Denisin telefonát, si očividne užívali možnosť prinútiť slávneho Cormorana Strikea, aby priznal vlastnú omylnosť. Dost' dlho sa ubezpečovali, že sa mu naozaj nepodarilo zistiť ani celé meno, ani adresu pravdepodobne psychotického Billyho.

Lúče neskorého popoludňajšieho slnka dopadli na zápisník na stole pod určitým uhlom a odhalili slabé ryhy. Strike pustil cigaretu do popolníka, ktorý kedysi dávno ukradol v nemeckej krčme, vzal do rúk zápisník, začal ho nakláňať rôznymi smermi a snažil sa prečítať odtlačky písmen. Napokon sa načiahol po ceruzku a slabo ich vytieňoval. Čoskoro sa na stránke objavili neúhľadné veľké písmená, prezrádzajúce názov ulice: Charlemont Road. Billy tlačil menej, keď písal číslo domu alebo bytu. Jedna zo slabých rýh vyzerala buď ako päťka, alebo ako nedokončená osmička, ale medzera naznačovala, že pred ňou bolo ešte jedno číslo alebo možno písmeno.

Detektívova nevyliciteľná potreba prichádzať na koreň záhadným udalostiam ho znevýhodňovala rovnako ako ostatných ľudí. Hoci bol unavený a hladný a hoci poslal dočasnú pracovníčku preč, aby mohol zamknúť

kanceláriu, vytrhol papier s názvom ulice zo zápisníka, presunul sa na recepciu a znova zapol počítač.

V Spojenom kráľovstve sa nachádzalo niekoľko ulíc s názvom Charlemont Road, ale keďže Billy zrejme nemal peniaze na ďalekú cestu, mohol predpokladať, že Charlemont Road v East Hame bude tá pravá. Podľa internetových záznamov na nej bývali dvaja Williamovia, ale obaja mali vyše šesťdesiat. Spomenul si, ako sa Billy zľakol, že Strike príde „k Jimmymu domov“, a tak dal vyhľadávať Jimmyho a potom aj Jamesa. Takto natrafil na údaje štyridsaťdeväťročného Jamesa Farradaya.

Strike si pod Billyho naškriabané ryhy zapísal Farradayovu adresu, hoci si vôbec nebol istý, že hľadá práve jeho. Po prvé, číslo jeho domu neobsahovalo žiadne pätky ani osmičky, a po druhé, Billyho extrémne zanedbaný zovňajšok naznačoval, že býva s niekým, kto má dosť uvoľnený postoj k osobnej hygiene. Farraday býval s manželkou a zrejme aj s dvoma dcérami.

Detektív vypol počítač, ale ďalej neprítomne hľadel na tmavú obrazovku a uvažoval nad Billyho príbehom. Trápila ho najmä zmienka o ružovej deke. Tá podrobnosť mu pripadala veľmi konkrétna a všedná na to, že by malo ísť o psychotický prelud.

Spomenul si, že zajtra musí skoro ráno vstať kvôli platenej práci, a tak sa pozviechal na nohy. Skôr ako odišiel z kancelárie, vsunul si kúsok papiera s Billyho vytieňovanými písmenami a Farradayovou adresou do peňaženky.

Londýn, ktorý bol nedávno epicentrom osláv kráľovninho diamantového jubilea, sa teraz pripravoval na konanie olympijských hier. Britské vlajky a logá *London 2012* boli všade: na tabuliach, transparentoch, vlajočkách, kľúčenkách, hrnčekoch aj dáždňikoch. Reklamný tovar s motívom olympijských hier sa kopil v podstate vo všetkých výkladoch. Podľa Strikeovho názoru pripomínalo logo náhodne usporiadané črepiny fluoreskujúceho skla a nebol nadšený ani z oficiálnych maskotov, lebo podľa neho vyzerali ako dva jednooké zuby.

V hlavnom meste zavládla zmes nadšenia a nervozity, nepochybne spôsobená večným britským strachom z toho, že sa ako národ strápnia. Sťažnosti na nedostupnosť lístkov na olympiádu sa stali dominantnou témou rozhovorov. Neúspešní žiadatelia kritizovali lotériu, vďaka ktorej mal mať každý rovnakú a spravodlivú šancu sledovať dianie naživo. Strike, ktorý dúfal, že si pozrie boxerský zápas, nezískal žiadne lístky, ale rozosmialo ho, keď mu starý kamarát zo školských čias Nick ponúkol lístky na drezúru, ktoré sa podarilo uchmatnúť jeho nadšenej manželke Ilse.

Ulice Harley Street, kde mal detektív stráviť piatok sledovaním plastického chirurga, sa olympijská horúčka nedotkla. Majestátne viktoriánske fasády nastavovali svetu svoju zvyčajnú neústupčivú tvár. Nepoškvrnili ich žiadne nevkusné logá ani vlajky.

Strike vo svojom najlepšom talianskom obleku zaujal postavenie neďaleko vchodu do budovy na druhej strane cesty a predstieral, že telefonuje, no v skutočnosti sledoval vchod do drahej ordinácie, ktorá patrila dvom partnerom. Jeden z nich bol jeho klientom.

„Divný Doktorko“, ako detektív nazval svoju korisť, si dával načas, aby naplnil očakávania spojené so svojou prezývkou. Od neetického správania ho možno odradil jeho partner, ktorý ho konfrontoval po zistení, že Doktorko nedávno vykonal dve plastické operácie prsníkov a neuviedol ich v účtovných knihách. Starší partner ho podozrieval z toho najhoršieho, a tak požiadal o pomoc Strikea. „Vysvetlil mi to dosť nepresvedčivo,“ vyhlásil bielo vlasý chirurg so zovretými perami a neblahým tušením. „Odkiaľživa bol... ehm... sukničár. Skôr ako som ho konfrontoval, pozrel som sa, čo robil na internete. Natrafil som na webstránku, kde mladé ženy žiadajú o peňažné príspevky na plastické zákroky výmenou za svoje akty. Obávam sa... vlastne ani neviem čoho... Možno sa s niektorou z tých žien dohodol na nepeňažnej odmene. Dve mladšie ženy mali volať na číslo, ktoré nepoznám, s tým, že v rámci ‚exkluzívnej dohody‘ by sa dala vybaviť bezplatná operácia.“

Strike zatiaľ nebol svedkom toho, že by sa Doktorko mimo pracovných hodín stretával s nejakými ženami. Pondelky a piatky trávil v ordinácii na

Harley Street a ostatné dni v týždni zasa v súkromnej nemocnici, kde pracoval. Vždy keď ho Strike sledoval inde ako na pracovisku, šiel sa len prejsť a kúpiť si čokoládu, od ktorej bol zjavne závislý. Každý večer sa na svojom bentleym odviezol domov do Gerrards Cross k manželke a deťom, sledovaný detektívnym starým modrým BMW.

Dnes večer mali ísť obaja chirurgovia spolu s manželkami na večeru Kráľovskej chirurgickej spoločnosti, takže Strike nechal auto v drahej garáži. Čas jednotvárne plynul, detektív sa opieral o zábradlia, parkovacie hodiny a vchodové dvere a staral sa najmä o to, aby v pravidelných intervaloch prenášal váhu z protézy na zdravú nohu. Na zvonček pri Doktorových dverách ustavične zvonili klientky a po jednej vchádzali dnu. Väčšinou išlo o štíhle upravené ženy.

O piatej Strikeovi vo vrecku na hrudi zavibroval mobil. Prišla mu esemeska od klienta.

### **Môžete to zabaliť. O chvíľu spolu odchádzame do Dorchestra.**

Strike sa napriek tomu ešte chvíľu zdržal a zhruba o pätnásť minút uvidel z budovy vychádzať oboch partnerov. Jeho klient bol vysoký bielovlasý muž, Doktorko zasa uhladený elegán s olivovou pokožkou a lesklými čiernymi vlasmi, ktorý nosieval trojdielne obleky.

Detektív sledoval, ako obaja muži nasadli do taxíka a odišli. Potom zazíval, vystrel sa a pomyslel si, že by mal ísť domov a cestou si kúpiť niečo na jedenie.

Takmer proti svojej vôli vytiahol peňaženku a vylovil z nej pokrčený papier, na ktorom sa mu podarilo odhaliť názov Billyho ulice. Celý deň sa pohrával s myšlienkou, že ak Doktorko odíde z práce skôr, mohol by skúsiť vyhľadať Billyho na Charlemont Road, ibaže bol unavený a bolela ho noha. Keby Lorelei vedela, že má večer voľno, očakávala by, že jej zavolá. Na druhej strane, zajtra večer spolu pôjdu na Robinin kolaudačný večierok, a keby u nej strávil noc už dnes, zajtra po večierku by sa mu ťažko vyhovárало. U Lorelei nikdy neprespal dve noci po sebe, aj keď mal

na to príležitosť. V súvislosti s právom na jeho voľný čas jej chcel stanoviť hranice.

S povzdychom sa zadíval na jasnú júnovú oblohu, akoby dúfal, že ho odradí počasie. Bol však príjemný letný večer a v agentúre mali toľko práce, že netušil, kedy si nabudúce nájde zopár voľných hodín. Ak chce navštíviť Charlemont Road, musí tam ísť dnes.

# 5

*Je konečne pochopiteľné, že sa obávaš zhromaždení  
ľudí a nechceš sa vystavovať surovostiam, ktoré sa tam  
vyskytujú.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Strike cestoval v dopravnej špičke a trvalo mu vyše hodiny, kým sa dostal z Harley Street do East Hamu. Keď konečne našiel Charlemont Road, bolel ho kýpeť a pri pohľade na dlhú ulicu ľutoval, že nepatrí medzi ľudí, ktorí by dokázali Billyho odpísať ako prípad pre psychiatra.

Radová zástavba pôsobila nesúrodým dojmom. Niektoré domy boli z holých tehál, iné nahrubo omietnuté alebo natreté farbou. V oknách viseli britské vlajky – ďalší dôkaz olympijskej horúčky alebo pozostatok po kráľovninom jubileu. Maličké pozemky pred domami sa využívali ako predzáhradky alebo skládky odpadu – podľa toho, kto mal akú predstavu. Zhruba v polovici ulice ležal na zemi špinavý starý matrac, ktorý tam čakal na niekoho, kto si s ním poradí.

Prvý dojem z domu Jamesa Farradaya Strikea nepresvedčil, že došiel na koniec svojej cesty, pretože patril k najlepšie udržiavaným domom na tejto ulici. K vchodovým dverám bola pristavaná neveľká veranda s farebným sklom, vo všetkých oknách viseli čistučké nazberkané záclony a mosadzná poštová schránka sa leskla na slnku. Strike stlačil plastový zvonček a čakal.

Po chvíli čakania mu otvorila vystresovaná žena. Z domu vykĺzla striebristá pruhovaná mačka, ktorá očividne skrútená čakala za dverami na prvú príležitosť uniknúť. Ženina nazlostená tvár bola vo zvláštnom nesúlade so